

Koledar za oktober 1918.

Namen apostolstva molitve za oktober, določen od sv. Očeta:

Mnogo svetih duhovnikov, angeli varhi.

Dnev!	Godovi	Posebni nameni so poleg še vse nujne zadeve.	Geščenje presv. Rešnj. Telesa v	
			tjubl. škof.	lavant. škof.
1 Torek	Remigij	B. M. V. Rožni venec	Lj. Srca Jez.	Laško
2 Sreda	Angeli varhi	Srečna vrnitev vojakov	Dovje	Loka
3 Četrtek	Evald	Srečen in stanoviten mir	Tomišelj	Sv. Jakob v D.
4 Petek	Frančišek As.	Redovi sv. Frančiška	Kamnik fr.	Sv. Rup. n. L.
5 Sobota	Placid	Kuge, lakote in vojske, reši nas, o G.	Logatec	Sv. Jedert
6 Nedelja	Bruno	Kartuzijanci in drugi menhi	Sv. Jošt, Kand.	Razbor
7 Poned.	Rožni venec	Bratovščina sv. rožnega venca	Bloke	Trbovlje
8 Torek	Brigita	Vdove in sirote vsled vojske	Rovte	
9 Sreda	Dionizij	Kat. cerkev na Francoskem	Polom	Sv. Mikl. p. R. t.
10 Četrtek	Franc Borg.	Družba Jezusova, sv. misijoni	Šmihel p. Juž.	Sv. Marj. p. R. t.
11 Petek	Nikazij	Spreobrnjenje preklinjevalcev	Erzelj	Sv. Lenart
12 Sobota	Maksimiljan	Vojskovodje in vojaki	Sv. Gora	Sirje
13 Nedelja	Edvard	Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo!	Rob	Jurklošter
14 Poned.	Kalist	Da bi mogli krivico voljno trpeti	Prežganje	Videm
15 Torek	Terezija	Škapulirska bratovščina	Lom	
16 Sreda	Gal	Redovni predstojniki	Boh. Bela	Brežice,
17 Četrtek	Marjeta Alak.	Pobožnost presv. Srca Jezusovega	Podkraj	župna cerk.
18 Petek	Luka	Naši zdravniki	Horjulj	Brežice,
19 Sobota	Peter Alkant.	Pravo spoznanje ničevnosti tega sveta	Golo	franciškani
20 Nedelja	Posv. cerkva	Skrb za lepoto hiše božje	Zagorje n. P.	Brežice,
21 Poned.	Uršula	Ženski zavodi	Lj. pri nunah	bolnišnica
22 Torek	Kordula	Malodušni	Budanje	Rajhenburg
23 Sreda	Severin	Stradajoči	Šmihel p. K.	Trapisti v Rajhenburgu
24 Četrtek	Rafael	Popotniki	Dol	
25 Petek	Krispin	Spreobrnjenje lakomnih goljufov	Sp. Brnik	Sevnica
26 Sobota	Evarist	Spoznanje uboštva v duhu	Trnovo na N.	
27 Nedelja	Frumencij	Zaupanje v pomoč božjo	Ig	Pišce
28 Poned.	Simon in Juda	Duhovniški naraščaj	Črnuče	
29 Torek	Narcis	Zanemarjeni otroci	Rudnik	Bizeljsko Dobova
30 Sreda	Alfonz Red.	Socijalno delavsko vprašanje	Matenja vas	
31 Četrtek	Volbenk	Vsi umrli sotrudniki Bogoljuba.	Radoljica	

Odpustki

za mesec oktober 1918.

I. Odpustki celega mesca oktobra.

a) Kdor zmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) Popolni odpustek na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini zmolijo vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obiščejo cerkev. c) Popolni odpustek zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekem oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dnevih mesca oktobra.

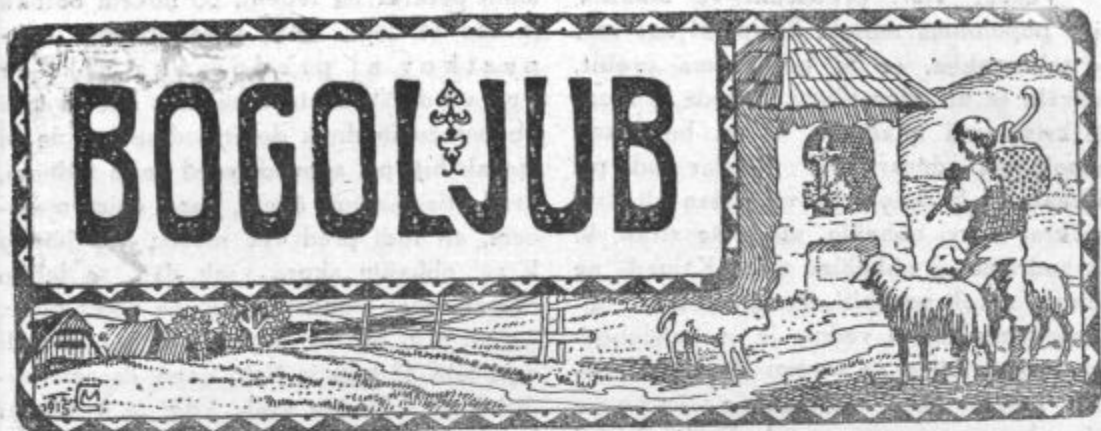
2. Sreda. Sv. Angeli varhi. Kjer se ta praznik danes obhaja, popolni odpustek: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za

njega razširjanje; b) udom bratovščine sv. Družine; c) tretjerednikom.

3. Četrtek, prvi v mescu. Popolni odpustek vsem udom bratovščine sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

4. Petek, prvi v mescu. Sv. Frančišek Ser. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki prejmejo svete zakramente, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa dvakrat pod pogoji kakor včeraj; d) vsem vernikom v vsaki cerkvi danes ali v osmini. — Tretjerednikom vesoljna odveza.

5. Sobota, prva v mescu. Popolni odpustek vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast brezmadežni Materi božji, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

Kako je že pri nas s pogostnim sv. obhajilom?

Kako je pri pogostnem sv. obhajilu s spovedjo?¹

Po daljšem presledku je potrebno zopet enkrat spregovoriti o pogostnem svetem obhajilu; kajti sv. Evharistija je in ostane solnce krščanskega življenja, in sv. obhajilo življenje duš. »Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj.«

Zato je in ostane sv. obhajilo toplotmer krščanskega življenja. In zato je za presojo verskega življenja med nami predvsem prvo vprašanje, kako daleč smo pri nas v tem že napredovali.

Novi rimski odlok o pogostnem svetem obhajilu je izšel 1905. Tega bo torej že 13 let. Kakšne spremembe je ta odlok pri nas izvršil? Kakšen uspeh dosegel? Ali ustrezamo željam sv. Cerkve ali ne? Ali smo že na višku? Ali bi se ne dalo še marsikaj izpopolniti? Kateri so zadržki pogostnega sv. obhajila?

Premišljevatii hočemo najprej o pogostnem sv. obhajilu sploh; potem o pogostnem sv. obhajilu otrok; in končno o pogostnem sv. obhajilu moških posebej.

Če pogledamo po naših cerkvah ob delavnikih zjutraj med sv. mašo, kaj vidi-

mo? V vsaki cerkvi je — ali med sv. mašo ali pred ali tudi po maši nekaj vernikov pri sv. obhajilu. In to ob vsakem času, ne le pozimi, tudi poleti, v času največjega dela, jih je vsaj nekaj! Skoraj ni župne cerkve, kjer bi ne bilo, če ne več, pa vsaj par oseb vsak dan pri angelski mizi. Izvzete so le tiste cerkve, ki stojе tako na samem, da je ljudem predaleč ob delavnikih priti k sv. maši. Takih župnih cerkvâ pa ni veliko. Nasproti — kar se prej nikdar ni slišalo in je nekaj čisto novega — se pa tudi po mnogih podružnicah sv. obhajilo številno deli; dasi v navadnih podružnicah obhajilne mize še niti ni. Kajti, ko so naše podružnice zidali, takrat niso mislili na to, da bi se kdaj tudi obhajilna miza v njih rabila.

Seveda so ti obhajanci večinoma ženske. Vendar se dobi sempatja med njimi kak moški. Morda ne samo eden, ampak tudi več kot eden.

V tem oziru smo torej gotovo znatno napredovali. To so prikazni, ki jih pred 15. leti v naših cerkvah ni bilo videti. Kruh iz nebes je postal »naš vsakdanji kruh«, za katerega nam je Gospod ukazal prositi.

¹ Cfr. Quartalschrift 1917, str. 275—282.

Vendar stari predsodki še nikakor niso popolnoma minuli. Zasip, ki nas loči od tabernaklja, še ni popolnoma prebit, zadržki še ne odpravljeni. Seveda je mnogo kriva tudi mlačnost, ki ne bo nikoli popolnoma odpravljena. Vendar tudi pri osebah, ki bi želele iti vsak dan ali vsaj večkrat k sv. obhajilu, vlada še strah, ki jih zadržuje od obhajilne mize. Kajpada ne smemo nikoli pozabiti, da se moramo Najsvetejšemu bližati vedno le z najglobčjim spoštovanjem in svetim strahom. Vendar »popolna ljubezen izžene strah,« pravi sv. apostol. Doslej je bil strah glavni občutek, ki je ljudi prešinjal pri sv. obhajilu, poslej naj se strah bolj umakne ljubezni. Ne strah, marveč ljubezen naj ljudi spremlja k obhajilni mizi. Ta strah pa nekaterim še preveč tiči v udih. V stari zavezi je res Gospod klical: »Ne približaj se mi, zakaj mesto, na katerem stojiš, je sveta zemlja;« a v novi zavezi kliče: »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi!« Ne smemo torej lahkomišelnost letati k obhajilni mizi, vendar nepotrebni strah nas ne sme odvracati od nje.

Vprašanje je: **Kolikokrat oziroma kako dolgo po spovedi se sme hoditi k svetemu obhajilu?** Nekateri si upajo pač nekaj dni, potem pa ne več; drugi en teden; tretji 14 dni; četrti morda še tri tedne; več pa že nikakor ne. Vprašanje je: **Kdo ima prav?** Kako dolgo po spovedi se sme hoditi k sv. obhajilu, ne da bi človek vnovič šel k spovedi? Odgovor: **V tem oziru ni določena nobena meja.** Rečeno je le: Kdor hoče k sv. obhajilu, mora biti v milosti božji, to je brez smrtnega greha. Nič pa se ne vpraša pri tem, kdaj je kdo milost božjo zopet zadobil, če jo je s smrtnim grehom zgubil. K sv. obhajilu se torej sme iti tudi še en mesec in mnogo več kot en mesec po spovedi, samo da ima človek zavest, da je v milosti božji.

Ta nauk je iz obhajilnega odloka sam po sebi razviden in jasen. Potrjuje ga pa še to-le: **Za tiste, ki hodijo k sv. obhajilu, vsak dan ali vsaj skoraj vsak dan (naj-**

manj petkrat na teden), po novem odloku (z dne 14. febr. 1906) v zadobljenje odpustkovi ni predpisana nikdar spoved. Ne zahteva se, ako hočejo taki ob določenih dneh dobiti odpustke, da bi morali biti pri spovedi pred enim tednom, pred štirinajstimi dnevi, pred enim mesecem, ali tudi pred več mesci; ako hodijo k sv. obhajilu skoro vsak dan, so lahko deležni vseh odpustkovi, ki se vmes dobe, četudi niso bili pri spovedi že pol leta ali celo leto. Iz tega je čisto jasno, da sme hoditi k sv. obhajilu vsak, kdor je v milosti božji, ne oziraje se na to, kdaj je bil pri sv. spovedi. —

To je nauk sv. Cerkve, popolnoma gotov in jasen, ki se ga lahko vsak drži z mirnim srcem.

Ali naj se pa zaradi tega, ker pogostna spoved za pogostno sv. obhajilo ni ukazana, spoved res opušča in odlaša za pol leta ali za celo leto? To je pa spet druga stvar. Pogostna spoved takim, ki so v milosti božji, za sv. obhajilo ni za ukazana, pač pa jim je koristna.

Kolikokrat torej naj se za pogostno sv. obhajilo hodi k spovedi? Še enkrat bodi poudarjeno, da to ni ukaz, ampak priporočilo. Tisti, ki imajo čas in prilichnost, in niso drugim v napotje, smejo hoditi k spovedi vsak teden. Tako je po samostanih in zavodih v navadi tedenska spoved. Drugi lahko hodijo vsakih 14 dni ali na 3 tedne. Kdor pa nima časa iti večkrat, naj gre vsaj vsak mesec; k sv. obhajilu pa tekom mesca kolikorkrat more in hoče.

In te lepe in lahke navade: vsaj vsak mesec k spovedi, med mescem pa kolikorkrat mogoče k sv. obhajilu, naj bi se kolikor mogoče mnogi oprijeli in se je držali. S tem bi se pri nas želja sv. Cerkve glede pogostnega sv. obhajila kolikor mogoče izpolnila. —

Ni nepotrebno pripomniti, da ni nikjer ukazano, da bi se sv. obhajila morala dan za dnem skupaj držati; tako, da če kdo nekaj dni ne more v cerkev priti, da bi pozneje ne smel spet brez spovedi sv.

obhajila prejeti. To je posebno važno vedeti za one, ki med tednom sploh ne morejo v cerkev priti. Ti ne smejo misliti (kakor se navadno misli), da ako med tednom niso bili pri sv. obhajilu, tudi v nedeljo ne smejo iti. Nasprotno: Ker med tednom sv. obhajila ne morejo prejeti, bi bilo želeli, da to store vsaj v nedeljo, ko v cerkev gotovo pridejo. **Torej kdor ne more večkrat, naj bi šel k sv. obhajilu vsaj vsako nedeljo in zopovedan praznik.** Za to zadostuje mesečna spoved. Če bi pa kdo kdaj ravno ob mesecu ne mogel iti k spovedi, mu pa zaradi tega sv. obhajila še ni treba opuščati.

S tem bi bile glavne misli glede pogostnega obhajila in spovedi obrazložene. Iz tega pa tudi vidite, da v tem oziru pri nas še nikakor nismo na višku, in da bi mogli še mnogo napredovati. In če moremo, zakaj bi tega tudi ne storili? Kako bi se s tem versko življenje med našim narodom še lepše dvignilo!

Iz vsega tega je razvidno, da je poglavitni pomoček duševnega življenja sv. obhajilo in ne sv. spoved. Namreč za take, ki so v milosti božji. Za tiste, ki božje milosti nimajo, je kajpada spoved najpotrebnejši zakrament. Kajti kdor nima svatovskega oblačila, ne more na ženitnino. A za one, ki so na ženitnino upravičeni priti, je pojedina sama več kakor pa umivanje pred pojedino. Doslej so imeli ljudje spoved za glavno, a obhajilo samo za nameček spovedi. A narobe je prav. Onim, ki so v milosti božji, ni niti v sv. pismu, niti v cerkvenih določbah sv. spoved nikjer zaukazana, pač pa jim je Jezus prejemanje sv. obhajila odločno zabičaval. »Ako ne boste jedli mesa Sinu človekovega, ne boste imeli življenja v sebi.« Sv. obhajilo, v katerem se prejema sam Bog, vir vse milosti, je središče duhovnega življenja in najvažnejši pripomoček svetosti.

Podrobnejša navodila za pogosto sv. obhajilo prihodnjic.

Spravna sobota v čast Brezmadežni Devici Mariji.

(Zadoščenje Brezmadežni vsako prvo sobolo.)

Naš Zveličar je zahteval od bl. Marijete M. Alakok, da bi ona vsak petek v mesecu sprejemala sv. obhajilo v zadoščenje za vse krivice, ki se delajo Njemu v Najsv. Ta želja božjega Srca nas je naučila pobožnosti spravnega sv. obhajila vsak prvi petek, katera je obrodila že nešteti milosti.

Iz te želje božjega Srca je v pobožnem ljudstvu nastala misel prvo soboto v mesecu posvetiti zadoščenju Brezmadežni D. M.

Le kratko omenim, da je Marijina spravna družba (bratovščina) v Avstriji in drugod že zdavnaj ustanovljena, n. pr. v Briksnu l 1877, v Trijentu l 1884, Inostu i. t. d.

Med Slovenci se vsaj v pridnejših Mar. družbah vsako prvo soboto daruje

sv. obhajilo v zadoščenje za vse žaljenje in krivice, ki se Brezmadežni dogajajo. V Celju pri sv. Jožeu opravlja to pobožnost precej vestno Mar. družba z molitveno uro, petjem in sv. obhajilom vsako prvo soboto ob 5.

Ta pobožnost naj bi se odslej razcvitala v vseh Mar. družbah, pa tudi med drugimi kristijani. Poglejmo si nekoliko vzroke, ki nas k temu nagibajo.

1. Na prvi strani sv. pisma je zabeležena kazen, katero je Bog satanu napovedal. »Sovraštvo bom napravil med teboj in med ženo (B. D. M.), med tvojim zarodom in med njenim; ona (Marija) ti bo glavo strla, ti pa boš zalezovala njeno peto.« Gen. 3, 15. — Na (poslednji) zadnji strani sv. pisma pa govori sv. Janez o ženi (B. D. M.), in o krvavem zmaju (hu-

dobcu), ki zalezuje njo (Marijo) in njenega Sina. Sv. nadangelj Mihael je tega zmaja v nebesih premagal ter ga vrgel na zemljo. Tu je satan zopet začel ono ženo (Brezmad.) preganjati, ker pa ni nič dosegel, je šel ter začel boj z njenim zarodom, Marijinimi častivci, (Skr. zarod 12.)

Ta boj med Brezmadežno in med hudobcem, med Marij. in satanovimi otroci se vsak trenutek do današnjega dne bije, tako namreč, da hudobec in njegovi pristaši napadajo, Marija pa in vsi njeni otroci si imamo braniti.

Žalibog se v tem neprestanem boju naši nebeški Materi godi velika krivica, zato namreč, ker jih ne manjka, ki ne branijo ne svoje, ne Marijine časti, temveč zapuste svojo nebeško Mater ter se pridružijo satanu in z njegovo pomočjo napadajo še zveste otroke Marijine.

2. Ko se je po Marijinem vnebovzetju dvignilo češčenje naše nebeške Matere, je začel tudi peklenški zmaj svojo vojsko zoper Brezmadežno in njene častivec. Da bi tem izdatnejše premagal brezmadežno Kraljico nebes in zemlje, je vzel hudobec v svojo službo navidezno učenih mož, ki so s svojimi krivimi nauki odtrgali več ali manj kat. kristjanov od crkve Kristusove in s tem tudi od Marije.

Kako težek udarec je Brezmadežni zlasti razkol, odpad od Kristusovega namestnika, in s tem odpad od njenega božjega Sina in od nje same. Odpad Grkov, Rusov, Srbov, Bolgarov, protestantov, oh, koliko bridkih mečev je to za Mar. srce!

3. Več let že hudobec nestrpnost gleda, kako Brezmadežna Mati oborožuje svoje častivce proti vsem napadom peklenkim. Ona nam je v zadnjem času dala po svoji služabnici Katar. Laburé svetinjico brezmad. spočetja, da bi tako pripravila prostorček svojemu božjemu Sinu v srcih onih, v katerih je vladal do sedaj hudobec, in da bi Ona varovala naše ubogo srce!

Prav iz tega namena nam je tudi Brezmadežna naročila po svojem služabniku, bl. Grinjonu, naj Njo izvolimo in častimo kot Kraljico svojih src.

Čudovito se je torej dvignilo češčenje Brezmadežne zlasti v Mar. družbah, odkar o sv. Oče Pij IX. slovesno proglasili versko resnico Brezmadežnega Spočetja Device Marije. — Vse to, pravim, je hudobec nestrpnost gledal in zato se je hotel v teku te dolgotrajne vojske za vse to odškodovati.

Bog ve, koliko mladeničev je izgubilo sv. vero in nedolžnost deloma v vojašnicah, deloma na bojnem polju!

Strašno je tudi število mladenk, ki so v teku te nesrečne vojske izgubile, zapravile najdragocenejši zaklad čistosti srca in telesa! In vse to je delo satanovo in njegovih pomočnikov in pomočnic.

Oh, koliko mrtvih otrok ima Brezmad. D. M., ki so bili nekdanj tako srečni! Koliko žaljenje in kolika krivica je to za Brezmadežno Srce Marijino!

4. Koliko najdragocenejših svetišč (cerkva) Marijinih se je razstrelilo v tej grozoviti vojski; v mnogih cerkvah so oskrunili Sina B. Device v Najsv. Zakramentu, in koliko krivice se je našim cerkvam doma zgodilo, čutimo vsi vsak dan. In kdo je vse to storil, če ne satan, sovražnik Brezmadežne?! —

5. Končno pa z žalostjo opažamo, da se vedno bolj širi nesramno preklinjanje in naravnostno sramotenje prevzvišene božje Matere same.

Ali še hočemo nadalje brezbržno gledati zlasti to zapeljevanje, to ostudno preklinjanje in vsako žaljenje Brezmadežne? Kaj ne, oni, ki imajo še količkaj žive vere in ljubezni do nebeške Matere, tega ne bodo več trpeli ne na sebi ne na drugih!

Pa tudi zadoščenje hočemo odslej dajati naši dobri nebeški Materi in jo tako kot zvesti otroci njeni tolažiti.

Gotovo je presv. Srcu Jezuoovemu, ki želi zadoščenje svojemu Srcu, po volji, da dajmo odslej za vse te velike krivice, tudi Srcu Marijinemu zadoščenje, saj je žaljenje Matere tudi žaljenje Sina.

Kako bi se to zadoščenje Blaženi Devici vršilo?

1. Prvo soboto v mesecu, ali če to ni mogoče, na kakšno nedeljo se zbirajmo v cerkvi pred oltarjem D. Marije, in prosimo jo, ali skupno ali pa zasebno odpuščenja za vse žaljenje, nehvaležnost, brezbriznost itd., v svojem imenu in v imenu vseh grešnikov. (Večna molitev, 9. ura).

2. Na vse načine se trudimo vsako nadaljno žaljenje Brezmadežne prepričati.

3. Vsaj enkrat na mesec, če mogoče prvo soboto, na ta namen sv. obhajilo sprejeti.

Srčno cvetje.

Marija, prisrčno te ljubim,
z ljubeznijo vso kot takrat,
ko zate v vrtove dehteče
hodila sem cvetja iskat.

Ne morem zdaj vencev ti viti
iz tužnih jesenskih cvetic,
kako bi dostojno krasile
najlepšo Kraljico devic?

In vendar tri vence bom zvila:
glej, v prvem bo tvoja radost,
in v drugem bo tvoje trpljenje,
in v tretjem vsa tvoja svetost.

Kaj maram, da cvetje umira,
da pusta in prazna je plan,
iz srčnega cvetja, Marija,
tri vence ti zvijem vsak dan.

M. Elizabeta.

Krasno ogledalo krščanskemu ženstvu:

Sv. kneginja Elizabeta.

(Dalje.)

Njen spovednik.

Ženske so včasih glede spovednikov precej izbirične. Ta gospod je prestrog, drugi zopet premehak. Ta premalo vpraša, drugi zopet — pravite — prav sitno povprašuje. Ta se vam morda zdi prekratek glede naukov, drugi pa predolg; kdo bi vse to izpolnjeval itd. Kdo bi vsem ljudem ustregel; saj jim še sam Bog ne more.

Zlasti takoimenovani strogi spovedniki niso nič kaj oblegani, pri njih ni posebnega drenja. — Glejte, sv. Elizabeta pa si je izbrala zelo strogega spovednika. Temu »hudemu« gospodu je bilo ime Konrad.

Radovedne ste, kako je ta gospod ravnal s svojo sveto spovedanko. Prav trdo, pa brez šale! Ravnal je z njo, kakor vinorejec s trto, ki ji na spomlad skoraj vse mladike poreže in jo trdo h kolu priveže, pa vse samo zato, da bo več grozdja obrodila.

Ravnotako je gospod Konrad pri Elizabeti strogo zatiral in obrezoval vsa posvetna nagnjenja, pa tudi če niso bila ravno grešna, in jo takorekoč privezaval k natančni pokorščini, pa vse samo zato, da bi še lepše cvetela v čednostih in rodila še več dobrih del.

Ravnanje tega spovednika je bilo po naših nazorih res včasih prestrogo in skoraj neusmiljeno. Ko je nekoč, nevedoč za cerkveno prepoved, obiskala svojo hčer v samostanu in šla čez klavzuro (smostanska porta), ji je naložil za pokoro bičanje.

Imela je pri sebi dve pridni in pobožni služkinji: Grudo in Izentrudo, ki sta ji bili vsled svojih čednosti in zvestobe res kar k srcu prirastli. Pa kaj stori gospod Konrad? Ukaže, da morata od Elizabete proč in namesto teh dveh pridnih ji dobi dve drugi prav zanikrni in hudobni, namreč neko Elizabeto in Irmengardo. Kma-

lu povemo obširneje, kakšna dva »lintverna« sta to bila. To je bilo po naše silno brezobzirno in neusmiljeno. Konrad pa je imel pri tem dober namen, da bi v Elizabeti zatrl vsako pozemeljsko in čutno prijateljstvo in da bi se tem bolj oklepala le Boga.

Ker je bilo sv. kneginje samo usmiljenje, je dajala beračem obilno miloščino, a spovednik ji je to prepovedal in ukazal, da sme dajati samo en sold naenkrat. To ji je bilo hujše, kakor če bi bila tepena, pa si je pomagala z zvijačo, da bi mogla več dati in poučila je berače, naj čez nekaj časa spet pridejo, pa dobe zopet en sold. Berači so to kajpada dobro izrabili in so hodili okoli njene hiše kakor božjepotniki o porcijunkuli okoli cerkve in ven in noter.

Dekli sta jo zato zatožili spovedniku, ki jo je trdo prijel in ji sploh prepovedal dajati beračem denar. Dovolil je dajati jim le kruha.

Drugič ji je zopet strogo prepovedal streči gobavcem in sploh bolnikom z na-

lezljivo boleznijo, ker se je bal, da bi se našla. Hudo ji je bilo to, ker je ravno tem bolnikom najrajši stregla, a ubogala je natanko. Nalašč si je izbrala tega spovednika, da je tako imela priliko, pod njegovim vodstvom se vaditi v ponižnosti, zatajevanju in pokorjenju. In ravno pod tem strogim vodstvom je dosegla tako visoko stopnjo svetosti.

To smo vam povedali, da se ne boste plašile tudi pred bolj strogimi spovedniki in ne godrnjale tudi nad malo bolj težko pokoro. Vedno je bolj zdravo, ako se spoved izvrši bolj natančno in strogo, kakor pa bolj mehko in nalahko. Bodi hvaležna, ako ti spovednik brezobzirno trebi napačne izrastke na duši, da boš lepše napredovala v krščanskem življenju. Sam Jezus hvali tako ravnanje, ko pravi o svojem nebeškem Očetu: »Jaz sem prava trta in moj Oče je vinogradnik. Vsačo mladiko, katera v meni ne rodi sadu, bo odrezal, in vsako, katera rodi sad, bo otrebil, da več sadu rodi.« (Jan. 15, 1. 2.)

(Dalje.)

Ženske — ne med vojaštvo!

Ravno ko imamo opraviti z urejevanjem »Zlate dobe«, pripoveduje mlad častnik — Hrvat, v civilnem življenju doktor prava, starešina katoliškega akademičnega društva Domagoj —, ki je prišel na dopust, to-le »lepo« novico:

»Prihajam z italijanskega bojnega zaledja. Tam je v zaledju nastanjenih med vojaštvom kakih 10.000 deklet. Same Slovenke. Povsod se sliši slovensko govorjenje. Največ jih je iz Trsta in Ljubljane, dalje z Goriškega, pa tudi Štajerskega in Koroškega. Služijo kot kuharice, po bolnišnicah, po pisarnah, tudi kot ordonantke. Skoro vse te so moralno zgubljene ali vsaj v veliki moralni nevarnosti. Nekaj tednov ali tudi nekaj mescev se drži, potem se vda in pade in navadi na tako življenje...

To so večinoma meščanske ženske,

hčere obrtnikov ali tudi nižjih uradnikov. Njih nesreča je, da znajo nemško.»

Desettisoč sprijenih ženskslovenskega rodu! Samo na Italijanskem — brez teh, ki so doma!...

Žalostna nam majka! Mati Slovenija, zakrij si obraz od žalosti in sramu! S takimi si boš malo opomogla. Le zastrupljale bodo tvoj rod.

Ena najgrših strani militarizma je ta, da tudi ženskam ne da miru in jih tudi vpreza v svojo nesrečno službo.

O ta grdi militarizem!

Želja po zaslužku je, ki vleče lahkomiselne ženske v tako službo. Čuditi se je, kakor sploh v marsičem, tako še posebno v tem, da morejo starši svoje hčere puščati v te brloge zapeljevanja in nečistovanja. Ko vendar morajo vedeti, kaj jih tam čaka!

O ta grdi mamonizem!

Iz vse te prežalostne zgodbe se vidi, kako globoko tičimo še v slabem. Kaka kratkovidnost, kaka slepota, kaka razuzdanost! In vojska nas je le še bolj v blato potegnila.

S prerokom Jeremijem po pravici lahko vzdihujemo: Pota na Sion žalujejo, vsa vrata njena so zapuščena, duhovniki njeni

zdihujejo, device njene so nesnažne in sama je v bridkosti. — Zato jokam, iz oči mi teko solze po licih, ker je daleč od mene tolažnik, da bi me potolažil, otroci moji so zgubljeni, ker je prevladal sovražnik. — Od solza mi pešajo oči, v osrčju mi kipi bridkost, na zemljo se usipajo jetra zavoljo potrta hčere ljudstva mojega...

Pojte ji, častite jo!

Češčena Marija!...

(Misijonska zgodba.)

Neki afrikanski misijonar poroča sledečo zanimivo dogodbico:

V bližini par pomorskih koč smo postavili šotor za karavano. Banane za večerjo so bile kmalu pripravljene in tudi použite. Nato posedemo okoli ognja in začnemo moliti sv. rožnivenec. »Ma shume we, Maria...« »Češčena, Marija!« ... molimo menjaje in jagoda za jagodo drsi med našimi prsti. Iz ene bližnjih koč pride stara

ženica, sedemdesetletna Ethu in se nam približa, da bi mogla nas slišati. Medtem, ko smo mi molili, je nas ona, sedeč na tleh in upiraje komolce na kolena, opazovala, prisluškovala in zmajevala svojo sivo glavo.

Ko odmolimo, vstane starka in se nam s strahom približa. Položi svojo koščeno roko na mojo ramo in pravi: »Češčena Marija, tako si ravnokar govoril, ali ne?«

»Da, mamica! Torej poznaš in razumeš te besede? Si morebiti celo kristjana?«

Teh besed pa starka ne razume več. S prstom na svetinjo mojega rožnegavenca kazaje reče: »Pokaži!«; vzame svetinjo v roko, jo primerja z obeskom, ki ji je visel okoli vratu in zavpije naenkrat: »o moj dragi otrok« in solze ji polijejo koščeni obraz.

Čakal sem, da se razjoče. Ko se pa čez nekaj časa potolaži, začne pripovedovati tole:

»Minilo je več kot dvajset let, ko sem bila ravno na tem mestu v tej koči, toda pri meni je bil moj sin, na katerega sem gledala z veseljem in ponosom. Dolgo je že od tega, ko je šel od mene, da bi videl deželo belih ljudi. Dolgo sem ga pričakovala, a ni ga bilo od nikoder. Končno je prišel nazaj — a samo umret. Tu je ležal v zadnjih zdihljajih. »Mati«, mi je rekel, »jaz moram umreti; grem odtod daleč v deželo, katere pa ti ne poznaš. Toda jaz hočem, da prideš nekega dne k meni in da bova združena potem na veke. V deželi belih ljudi sem se učil spoznavati pot, po kateri mora hoditi vsak, kdor hoče postati srečen za vedno. Po tej poti prideš tudi ti nekega dne k meni. Toda nimam časa, da bi te dalje poučeval. Vzemi samo svetinjo, ki jo nosim okoli vratu, poglej nanjo vsaki dan in reci: češčena, Marija! Ali mi to obljubiš?« »Da,« rečem jaz. »Obljubim ti; toda kdo je to Marija?«

»Pri tem me je tako milo pogledal s svojimi velikimi steklenimi očmi, da mi ta pogled ne gre več iz spomina. Skušal se je nekoliko dvigniti na svojem trdem ležišču, toda onemogel je zašepetal besede: češčena Marija in padel vznak — mrtev. Tu imam ono svetinjo, ki jo je imel moj sin

umirajoč v rokah. Hranim jo kot drag spomin.«

Tu je starka za nekaj časa prenehala kazaje na svetinjo, nato pa zopet nadaljevala:

»Več ko 20 let je že minilo, svojega dragega sina pa le ne morem pozabiti. Tjakaj sem ga pokopala, prav blizu svoje kočice; on čaka name, in ne enkrat ampak stokrat na dan ponavljam besede, ki jih je govoril umirajoč: češčena, Marija! Ravno ko sem sedaj prisluškovala, so mi udarjale mile in znane besede mojega sina na uho. Zato vas prosim, povejte mi, kdo je Marija?«

Razložil sem ji. Eno, dve in več ur zaporedoma je z vernim srcem poslušala razlago naše svete vere. Takoj sem videl, da pada seme božje besede na rodovitna tla. Prav nič se ji ni mudilo k počitku; končno sem vendar odložil nadaljno poučevanje na prihodnji dan. Goreče je starka ponavljala besede med sveto daritvijo: Ma shume we, Marial!

Nato sem jo skoro cel dan poučeval o glavnih resnicah svete vere; zvečer sem jo že krstil. Nisem ji mogel dati drugega imena, kot sladko ime njene nebeške zaščitnice Marije.

Še pozno v noč smo jo čuli ponavljati na grobu njenega dragega sina blažene besede: češčena, Marija!

Ko se je drugega dne začelo solnce dvigati nad obzorje, pride eden izmed katehistov in mi namigne, naj grem z njim. Za kočico starke je ležala na grobu svojega sina Ethu-Marija. Bila je mrtva. Mirno je zaspala v Gospodu in stopila pred sodbo v svetlem blišču krstne nedolžnosti. Šla je v nebesa k svojemu sinu, da bi tudi ona gledala tam obraz tiste, katero je tako častila z besedami: Češčena, Marija!...

Siromaki — junaki.

Obleka je pošla, obuvala ni,
 a kruhek po malem država deli.
 Sirote trpijo.

Potrka še zima in stiska jih mraz,
 zaman so vsi klici, proseči njih glas.
 Sirote molčijo.

In pride še hujše, tu pismo leži:
 Vaš oče na tujem med mrtvimi spi.
 Sirote strmijo.

Naš oče je mrtev... Usmiljeni Bog!
 Sedaj pač potrte se sredi nadlog
 sirote solzijo.

Krvava — pa Sveta vojska.

Sveta vojska pa krvava vojska! To-liko se govori in piše sedaj o krvavi vojski. Kaj pa Sveta vojska? Naloga Svete vojske je: spremeniti obličje naši slovenski domovini, privedi narod do svobode ter ga kulturno in moralno povzdigniti.

Naši bratje in očetje so morali zapustiti svoje domove, mnogi prelitli kri in darovati življenje za svobodo domovine. To zahteva krvava vojska. Vojščakom Svete vojske pa ni treba zapustiti dragęga doma; ljubih domaęih, ne žrtvovati življenja, temveč samo nekaj — kozarcev pijaęe. To je, kar zahteva Sveta vojska od vsakeęa vojaka - abstinenta. Zdržnost od opojnih pijaę!

Katerim ne diši abstinenca in prijatelji vinske kapljice pravijo, da zdaj ni za to primeren čas, ker je vojska. Pa prav sedaj je najlepša prilika, da, naravnost krięeća potreba, da se nadaljuje protialkoholno delo. Vojska je šiba boęja in zdaj je čas pokore in zatajevanja. Pokora pa naj se pokaęe predvsem v tistih reęeh, s katerimi se najveę greši. In med temi je gotovo pijanęevanje.

Seveda kdor ga rad cukne, se izgovarja z vsemi moęočimi izgovori. Nekateri pijejo, ker so veseli, da so še bolj razigrane volje in da se zabavajo, ker to sedanjim krvavim časom seveda zelo pristoja! Drugi v žalosti, da se razvedrijo. Ekscelenca alkohol olajšuje delo in počitek, pozimi greje, poleti hladi; z eno besedo: on je sredstvo za vse in zoper vse.

Zopet drugi imajo preveę denarja. Kaj hoęejo z njim? Zapiti ga! Če bi ga

shranili za poznejše čase, bi gotovo splesnil. Za dobrodelne namene dati pa ga je škoda, državi posoditi se ne zanesejo. Najbolj varno je naloęiti ga pri kręmarju.

Najžalostnejše pa je, da v teh resnih in hudih časih celo nezrela mladina poseda po gostilnah. Mladina je vendar up naroda. Mladino bi morali ohraniti čisto in nepokvarjeno, če si hoęemo zagotoviti srečno bodočnost. Kaj pa naj pričakujemo v takih razmerah? Večinoma so krive matere; oęetov tako ni doma. Marsikatera mati celo sama poseda po gostilnah in s tem daje slab zgled otrokom. Če nima dati deci kruha, pa jih zaliva in mori z alkoholom. Potem pa se pritoęuje, da so otroci neubogljivi, leni, telesno in duševno oslabei. Slovenska mati, če hoęes imeti pridne in krepke otroke, proč z alkoholom! Najboljše vince za otroke je voda.

Koliko družin je naredil alkohol nesreęnih, koliko solz izžel iz oči, koliko gorja in otoęnih vzdihov povzročil! Ta kruti tiran si je pridobil pri nas nekako domovinsko pravico. In to naj mirno gledamo? Ne! Narod potrebuje pomoči. Zato vsi v Sveto vojsko!

Dandanes se veliko govori in piše o svobodi. Postanimo tudi v tem oziru svobodni! Odložimo jarem suženjstva, pod katerim vzdihujemo že toliko časa, postanimo svobodni! Alkoholovo moč in žezlo strimo in poteptajmo v prah! Ko bo zavladala in zakraljevala treznost, takrat bo naša domovina doživela boljših dni.

Abstinentka.

V varstvo sv. Jožefa!

Zapišem tele vrstice, s katerimi bi rada vnela vse, da bi si ga izvolili za svojega mogočnega priprošnjika, posebno sedaj v teh hudih časih. Odkar je vojska z Lahom, sem morala tudi jaz bežati s štirimi otroci sama, pustiti moža in vse. O, kako mi je stiskalo srce, kake skrbi so me mučile, kako bom mogla vse vzdržati in zmagati, posebno vzgojo otrok. Zatekla sem se k sv. Jožefu, izročila mu vse skrbi; seveda obljubila tudi, da ga bom vse življenje častila posebno ob sredah. Kako čudovito mi je pomagal pri vseh mojih opravkih!

Ne morem tu vsega zapisati; le to zapišem: Mater, katere imate sedaj tudi največ trpeti, ko se morate same truditi z vzgojo, pojdite tudi ve k njemu, ki je mogočen priprošnjik, posebno ubogim zapuščenim materam! Izročajte vsa dan svoje otroke v njegovo varstvo, boste kmalu skusile, koliko premore on, ki je sam na zemlji toliko hudega skušal. On pomaga v vseh zadevah, tudi ako je pomankanje. Pojdite k Jožefu vsi, ki pomoči želite. Le zaupno prosite in Vas bode uslišal.

H. H.

Kaj se vidi na Goriškem.

(Poroča urednik.)

Pred vojsko, ko smo hodili in se kretali po tem božjem svetu po mili volji, smo jo večkrat udarili na kako daljšo pot, zdaj v Lurd, zdaj v Rim, zdaj v Jeruzalem, ali pa tudi na kako bližnjo pot po domovini in potem smo tisto reč v »Bogoljubu« opisali. Tiste potopise ste, kakor se je slišalo, navadno radi brali; še rajši kakor kaj prav pobožnega. Zdaj v času vojske so nam pa perutnice povezali, da se ne moremo gibati, kakor bi si sami želeli. Če hočeš na pot, moraš imeti seboj cel kup »pravice« podpisanih in pošttemplanih od nizkih in visokih gospodov. Hoditi moraš od Poncija do Pilata, preden si sposoben za na pot. Razen tega pa potovanje danes ni nobena prijetnost. Stati moraš eno uro pred odhodom vlaka na kolodvoru in gledati, da v tej uri v veliki gneči še srečno prideš do karte. Pravim: prideš do karte; ne: se preriješ do karte, kajti grdo je, odrivati tiste, ki so čakali že dalj časa kakor ti. Priti je treba torej pravočasno in čakati potrpežljivo, da prideš na vrsto; ako nimaš morda koga, ki ga pošlješ po karto namesto sebe, ali ki s svojo vred vzame tvojo. In ko si karto srečno dobil, je zdaj veliko vprašanje, kje boš pa dobil kotiček v vlakcu, da posadiš nanj svoje ude. Najbrž so te prehiteli že drugi in zadovoljen moraš biti, da stojiš na hodniku vlaka v veliki gneči. Tako je danes potovanje. Kaj bi to na dolgo razlagal; saj je vsak sam že skušal, kdor gre kaj zdoma. Zato je pa vsak rajši doma, če nima gotovega vzroka po svetu hoditi. — No, vendar tudi v teh dneh se ljudje ne dajo prikovati na dom. Kdor ima kak nujen ali tudi manj nujen opravke, si že preskrbi potrebne pravice in četudi petkrat podpisane in pošttemplane, da pride na svoj cilj.

Odkar so naši zapodili Laha z Goriškega, je že mnoge vzdignila na pot želja, da bi videli na lastne oči, kaj je vojska naredila iz naše lepe in ljube Goriške. Tudi mene se je polotila ta želja. Ni bila samo gola radovednost, bilo je tudi sočutje do trpečih bratov in morda še malo več kot sočutje; bila je tudi misel in želja, če ne bi mogli in kako bi mogli mi sosedje trpečim bratom kaj pomagati pri ogromnem delu, ko se bo potrta Goriška zopet izkopavala iz razvalin in dvigala k novemu življenju. Tako sočutje in take želie naj bi spremljale vsakega, kogar radovednost ne se na Goriško, ogledat si tamošnje razvaline. Od same radovednosti nimajo reveži nič. Pomoči bi radi. Pa če jim že pomagati ne moremo kaj, vsaj dobro srce in dobro voljo jim pokažimo. Kar pa moremo, pa tudi storimo! Kadar kdo v vasi pogori, mu vsi dobri sosedje pomagajo. Vsak mu podari vsaj eno smreko, nekateri mu zastonj vozijo, nekateri mu podarijo denarja, drugi mu gredo pri delu pomagat. Tako bi moralo biti tudi z Goriško. Smo sicer na stališču, da bi morala poravnati vso škodo država, pa prav vso škodo, ki se da ceniti. Saj trpljenje in žalost, ki so jo begunci prestali, je neprecenljiva in nepoplačljiva. Za državo se je šlo, za državo so trpeli, za državo tudi zgubili svoja domovja. Država je dolžna povrniti, kolikor se da povrniti z denarjem. Če pa, ali dokler pa države k temu ne moremo prisiliti, moramo pa drugi pomagati, kolikor moremo. Iz tega vzroka se je ustanovil kranjski pomožni odbor za obnovitev Goriške, ki ima tri odseke: 1. poljedelskega, 2. stavbenega, 3. finančnega. A zdi se, da se je ljudstva polastila med vojsko res grozna sebičnost. Ko se je ta odbor obrnil s

prošnje do prebivalstva na Kranjskem, da bi kdo hotel podariti kako hišno ali poljedelsko orodje Goričanom, ki jim je vojska uničila vse, ni došla na to prošnje niti ena žlica, niti ena pralica. Res, da se je med vojsko izrabilo orodje tudi pri nas, a vendar bi se dalo še kaj kjé odtrgati. Saj je sv. Martin imel tudi en sam plašč in dasi je sam celega rabil, ga je vendar presekal in dal polovico revežu. Treba je pomisliti, kako je pri hiši, če se prične gospodarstvo in gospodinjstvo s popolnoma praznimi rokami. Nele, da nimajo dati kaj v lonec ali skledo, tudi lonca in sklede nimajo; nele, da nimajo kaj v usta nesti, tudi žlice nimajo, ki bi v usta nesla. Kako naj sploh žive, če se jim ne bo pomagalo? Ker ni dobil nič darov v blagu, je pa pomožni odbor potom Gospodarske zveze v Ljubljani nakupil sam mnogo orodja in poljedelskih strojev, kolikor se jih da za denar še dobiti ter jih poslal na Goriško.

Tako naj torej Goriška ne bo samo predmet naše radovednosti, ampak tudi našega sočutja in naše pomoči, kolikor je moremo dati. Potem se nam tudi malo radovednosti ne more zameriti, če želimo videti in vedeti, kaj moderna vojska naredi z deželo, ki je tako nesrečna, da jo zadene.

Slučajno me je za Veliki Šmarin povabil gospod župnik Krančič z Repentabra. Pisal mi je, prav dobesedno ne vem povedati, ker pisma nimam več, nekako tako: »Če nimaš na Kranjskem dosti opraviti, pa pridi k nam na Morda pridejo tudi kake Marijine družbe. — Potem pa je dostavil: naši Kraševci so polni potem pa je dostavil — naši Kraševci so polni hvale o Kranjcih, kako so pobožnega srca in dobrih rok. To bo zelo dobro vplivalo nanje. No, tudi moji ljudje niso slabi, zadovoljen sem z njimi!«

No, Repentabor mi ni več neznan. Bili smo že skupaj enkrat tam gori s tržaškimi Marijinimi družbami. Vendar sem vabilo tudi to pot rad sprejel, češ, dalo se bo to lepo združiti z ogledovanjem razbite Goriške.

Gospod župnik Krančič torej in njegovim ljudje so se tako pohvalno izrazili o Kranjcih. Repentabor, ki je ravno gori nad Opčinami pri Trstu, še ni bil izpraznjen in Repenci niso bili begunci. Pač pa so vsi razen od ene hiše v fari morali, oprtani s culami in cajnamí, hoditi po Kranjskem za potrebnim živežem, kajti tisto malo, kar pridelajo med svojim skalovjem, so nele lahko sami trikrat pojedli, marveč so jim še tisto vojaki pobrali in pokradli. Zato so morali iti, da se preživijo, k sosedom na Kranjsko po pomoč. In kakor g. župnik pove, so bili na Kranjskem dobro sprejeti.

Gospod župnik Krančič je v tem oziru pač nepristranska priča. Združuje namreč v svoji osebi tri dežele: Po imenu je mal Kranjec (Krančič), po rodu je Štajerc, po službi pa je Primorjec, in sicer je Repentabor pod tržaško škofijo, a pod deželo Goriško. Ta pohvala Kranjcev se pač kranjskim ušesom prijetno sliši in lepo je, če so jo Kranjci res zaslužili. Vendar se je slišala včasih iz ust Goričanov o Kranjcih tudi drugačna sodba, in sicer prav trda sodba. Ali je bila tista trda sodba upravičena ali ne, je vprašanje. Ko bi bile navadne razmere in bi Kranjci sami vsega imeli še dosti, bi gotovo še rajši pomagali. Ker so pa nje same trle težave, je šlo malo težje. Sempatje se naleti tudi na trda srca. Splošno so naši ljudje dosti dobrih rok, seveda sebičnosti pa tudi ne manjka. Vsekako so cene postale zadnje čase nezmerno pretirane. Vidite, kako tujci vse opazujejo in kako všeč jim je pobožnost, če je združena z dobrosrčnostjo; nasprotno pa je pobožnost, združena s trdosrčnostjo, neprijetna in odurna. Saj to nobena prava pobožnost ni, ampak le videz pobožnosti, ki pravo pobožnost samo ob kreditu pripravlja.

Tako se je torej približal lepí praznik Marijinega Vnebovzetja, Veliki Šmarin. Bil je lep solnčen dan. S popoldanskim poštним vlakom smo odrinili na Notranjsko stran, proti Primorju. Med vožnjo ni bilo nič posebnega, razen običajne zamude in običajne gneče. Okoli sedme ure zvečer je obstal vlak na postaji Opčine nad Trstom. Vedno vedri obraz gospoda župnika Krančiča me je že od daleč pozdravljaj; in ne-le, da se je sam potrudil do postaje, preskrbel je celo ekvipažo, česar bi ne bilo ravno treba. Seveda ekvipažo — sedanjim vojnim razmeram primerno. Od Opčin do Repentabra je pičila ura. Cesta je ves čas malo napeta. Repentabor sam je nizek grič. S ceste vodi na vrh pešpot, dolga kakih 10 minut. Repentabor je res tabor. Še sedaj se g. župnik vanj zapre tako, da nobeden ne more do njega. Skoro da me je Repentabor spominjal nekoliko na naš Homec. Višina je približno ista. Seveda je nekoliko razločka med Homecem in Repentabrom. Tukaj je prijeten gaj, tam sam kamen, med katerim poganja grmovje. In vendar tudi med tem kamnom in na tem kamnu nekaj raste. G. župnik me je opozoril na rastlino, ki je zrastle letos iz same žive skale, in je visoka blizu 2 metra. Še bolj znamenita pa je vinska trta, ki raste tik pred župniščem tudi iz skale in je debela kot človeška roka. Da, na Repentabru ima celo zvonik svoj pušlec. Iz popolnoma kamentite zvonikove strehe raste precej velik grm,

ki se vidi kakor šopek na klobuku. Tudi razgled z Repentabra, dasi je sam Kras naokoli, ni napačen. Na gornjo stran se lepo vidi Tomaj in še nekaj drugih selišč. Med drugimi tudi vipavski Erzelj, ki spada že pod Kranjsko. Na severo-vzhodni strani se ponosno dviga Nanos, na severu samem pa Trnovsko pogorje. Na spodnjo stran pa so najbližje Opčine; bližnja Sežana je skrita za gričem. Na levo dalje so Trebče, Lipica s svojo žrebčarno in Lokev. Bolj južno se vidi hrib sv. Socerba nad Dolino. Na desno je Prosek, in višje gori sv. Križ, za obema zadaj se razgrinja sinje morje. Če je jasno vreme, se vidi tudi izliv Soče, otok Barbana s svojo božjepotno cerkvijo in sloveče morsko kopališče otok Gradež.

Mala slovenska zemlja vam je v resnici pravi mikrokozmos, to je mali svet ali svet v malem. Na tako malem ozemlju pa imaš vse mogoče slike in razlike, vse mogoče spremembe zemeljske oblike. Na severni strani imamo visoke snežnike, na njih vznožju ozke doline in široke ravnine. Nižje doli na Štajarskem in Dolenjskem manjše gorovje in nizko vinorodno

gričevje. Tu imamo kameniti Kras in takoj poleg njega sinje morje. Dočim imamo v severnem delu razmeroma mrzlo podnebje, pride mo po par urah železniške vožnje čisto v drug svet; okoli Gorice in Trsta popolnoma južni značaj in podnebje s svojimi južnimi pridelki.

Kakor pa je različna vnanja oblika naše domovine, tako tudi značaj in druge okolščine ljudstva. Na tem majhnem ozemlju, pri tem poldrugmiljonskem narodu — kolike razlike! Če prideš s Kranjskega, Štajarskega na Primorsko, je kakor bi prišel na drug svet. Med Evropo in Ameriko je komaj toliko razločka, kakor med Primorskim in ostalo Slovenijo. Nele čisto druga pokrajinska vnanja oblika; kako različna je zidava hiš in cerkva, noša in govorica ljudi! Enako tudi ljudski značaj in ljudski običaji. Vsak kraj ima svoje prednosti in tudi svoje pomanjkljivosti.

Pa prihranimo si premissljevanje o tem za prihodnjč. Za danes se zaprimo varno v »tabore«, da ne pridejo Turki blizu, in zaspimo v božjem miru, kajti jutri nas čaka dosti dela. (Dalje.)

Mesečne pobožne vaje za Marijine družbe.

Za oktober: Ljubi molitev!

Vsi zveličani so v nebesih zato, ker so molili; pogubljeni pa so v peklu zato, ker niso molili.

1. Če hočeš prav moliti, zberi vsakokrat pred molitvijo svojega duha ter se postavi v pričujočnost božjo. Pred Bogom si, z Bogom govoriš, torej moraš vse drugo pustiti na strani. Pozabi za nekaj časa vse okrog sebe, in s spoštovanjem, ljubeznijo in hvaležnostjo se pogovarjaj s svojim Bogom!

2. Da smeš s tako velikim, močnim gospodom govoriti, kakor je Bog, šteje si v veliko čast in srečo. Tebe, reven nič, poslušaj in je pripravljen te obsipati z brezmejnimi dobrotami in milostmi.

3. Zato moli rad in sicer prav lepo, s čistim in ponižnim srcem in z velikim zaupanjem v božjo dobroto.

4. a) Tempelj božji si. Bog je v tebi, v tvojem srcu prebiva. Med delom ga večkrat v tem templju obiži in mu kaj reči. Posnemaj v tem sv. Katarino Siensko ali pa sv. Gregorja Nazianskega, ki je rekel: »Kolikorkrat dihnemo, tolikokrat moramo misliti na Boga.«

b) Ali pa s svojimi duhovnimi očmi večkrat čez dan poglej v tabernakelj, v ciborij, ter moli, ljubi svojega Jezusa, skritega pod podobo kruha in mu povej ter ga prosí, naj te vodi, da storiš le to, kar je Njemu všeč, in naj te varuje, da ne storiš greha.

c) Ali pa, če hočeš, obiŝi ljubega Boga v nebesih. Tu ga moraš že gledati kot veliĉastnega gospoda, obdanega s celim nebeŝkim dvorom. Vrzi se pred Njim v prah, moli ga, ĉasti in prosi usmiljenia zase in vse ljudi, zlasti za uboge greŝnike.

5. Natanĉno si doloĉi svoje vsakdanje molitve, katerih brez tehtnega vzroka nikdar ne opusti. Semkaj spadajo:

a) Jutranja molitev z dobrim namenom, druŝbena molitev in potem ponovitev sklepa, kako se hočeš iznebiti svojega poglavitnega greha.

b) Angelovo ĉeŝčenje.

c) Molitev pred jedjo in po jedi.

d) Veĉerna molitev z izpraŝevanjem vesti, trdnim sklepom in kesanjem ter druŝbena molitev.

e) Sv. roŝni venec se navadi moliti vsak dan. Lepŝe molitve si skoro misliti ne moreš, ker zdruŝuje v sebi molitev in premiŝljanje.

6. Vadi se v premiŝljanju. Vsak dan premiŝljuj nekaj ĉasa. Brez premiŝljanja ni moĝoĉe, da dosepeš do kake popolnosti; brez premiŝljanja ostaneš brez luĉi in brez moĉi. Će Bog ne zida hiŝe popolnosti,

zastonj potem zidajo ĉloveŝke roke. Ni zadosti, da le ti govoriš z Bogom, marveĉ moraš ti tudi Njega posluŝati. Sv. Terezija pravi: »Će noĉeš, da ti ogenj poboŝnosti umira in usahne, ga moraš netiti z vsakdanjim premiŝljanjem.« Će se nam tudi zdi, da nimamo nobenih nepopolnosti, jih med premiŝljanjem jasno gledamo, ĉe nam Bog odpre duŝne oĉi. Premišljanje nam kaŝe naŝe pogrēške, nam kaŝe pravo pot in nas opozarja na nevarnosti; molitev pomaĝa pogrēške popraviti, nas pelje po pravi poti in nam pomaĝa ubeŝati nevarnostim ali jih premagati.

7. Će moreš, bodi tudi ob delavnikih pri sv. maŝi. S sv. maŝo boŝ posvetil cel dan. Cel dan boŝ ĉutil njen blagoslov, zlasti ĉe si pristopil tudi k sv. obhajilu. Ljubi Materi boŝji napraviš s tem veliko veselje, da bo trosila tisoĉere milosti nate in tvoje.

Će ravnaš, otrok Marijin, po tem navodilu, ti bo cel dan, celo ŝivljenje molitev; in ko umrješ, se boŝ z Bogom sreĉal kot star znanec in ti ne bode treba pred njim trepetati.

(Dalje.)

Padlim junakom — sveta nebesa!

† Blaznik Franc je padel junaŝke smrti blizu Bovca 20. maja 1917 in je tudi na pokopaliŝu v Bovcu pokopan. Bil je goreĉ ĉastilec Marijin. Ŝe kot deĉek je kazal veliko ljubezen do Matere boŝje. Lepo ga je bilo gledati, ko je ministriral — kot nedolŝen angel — v romarski cerkvi Svetina v ŝentrupertski ŝupniji. Pozneje se je izuĉil ĉevljarstva. Bil je vedno zaveden sin svojega naroda in Matere boŝje. Na svidenje v bolŝi domovini!

† Franc ŝiŝek, zastavonoŝa in marljiv odbornik ter dolgoletni ĉlan mladeniŝke druŝbe pri Sv. Trojici v Slov. goricah je dne 13. avgusta t. l. padel na bojiŝu. Pokojni Franĉek je bil blaga duŝa, tih in miren znaĉaj, resno-ben mladeniĉ. Zato ga je vse ljubilo in spo-

ŝtovalo. Mladiŝka Marijina druŝba bo teŝko pogrēŝala delavnega odbornika. Se med vojsko se je vedno zanimal za druŝbeno delovanje. S tirolske bojne ĉrte je vedno pozdravljaj svoje tovariŝe druŝbenike. Za vsak druŝben nastop se je zanimal in ŝelel primerneĝa uspeha. Tako je tudi kot vojak na bojnem polju ostal znaĉajen, zvest naĉelom in vztrajno svojih vzgojiteljev.

† Joŝef Pustotnik. V cvetju svoje mladosti, ŝele 20 let star, je dal svoje blago ŝivljenje 17. junija 1918. Rojen je bil v Senoŝeĉah ljenje 17. junija 1918. Rojen je bil v Senoŝetih Boril se je neprenehoma osem mesecev na tirolski fronti. Bil je ĉlan Orla in Marijine druŝbe. Priljubljen je bil v celi vasi.

Cerkveni razgled

Po svetu.

Zelo umestna odredba: praznovanje obletnice kronanja sv. očeta. V ljubljanski škofiji je izšel nedavno ukaz, da naj se obhaja vsako leto obletnica kronanja sv. očeta. Zares zelo umestna in potrebna odredba! Potrebo take odredbe so mnogi že dolgo časa čutili. Prav zares! Cesarja smo dvakrat na leto slavili: na rojstni in na godovni dan, sv. očeta pa se nismo nikdar tako slovesno spominjali. Prav živo smo čutili pomanjkanje praznovanja očetovega godu. Zato bodo to odredbo vsi dobri katoličani z veseljem pozdravili. Pri vprašanju, kateri spominski dan naj se praznuje, se ni določil ne rojstni, ne godovni dan sv. očeta marveč obletnica kronanja; kajti sv. očeta častimo ravno kot poglavarja sv. Cerkve, dan kronanja pa je slovesen začetek tega poglavarstva. Zato je ta dan najprimernejši za slovesno praznovanje. Dan kronanja Benedikta XV. je 8. septembra. Zato se je letos Mali Šmarin po cerkvah ljubljanske škofije posebno slovesno obhajal; pela se je slovesna sv. maša in zahvalna pesem, in v cerkvenih govorih se je izrekala Bogu zahvala, da nam je dal v osebi Benedikta XV. vrednega namestnika, ki si je pridobil posebno zaradi svojega mirovnega prizadevanja ugled celega sveta.

Kako se ne sme pisati o kardinalih. Ne-ki slovenski list je prinesel poročilo o pariškem kardinalu Amettu, kako da je bil pri sv. očetu nemilostno odslovljen. Po tem poročilu je rekel kardinal Amette: »Jaz in moja duhovščina smo predvsem Francozi.« Nato pa da mu je odgovoril sv. oče: »Vi in Vaša duhovščina morate biti predvsem katoličani.« In nato da je kardinal odšel brez vsakega slovesa, nemilostno odpuščen od sv. očeta. — Nismo bili navzoči pri avdijenci kardinala Ametta s sv. očetom, a lahko bi glavo zastavili, da se avdijenca ni vršila tako, kakor je tukaj popisana. Na ta način pišejo o papežu in kardinalih kaki judovski žurnalisti in brezdvomno se je ta zgodba porodila v glavi kakega nemško-judovskega časnikarja. Zato je skrajno neprimerno, spravljati take čenče v list, ki hoče veljati za katoliškega.

Vdanostno adreso je poslalo 200.000 francoskih ženâ sv. očetu Benediktu XV. Gospe obljublajo, da hočejo vzgajati svoje sinove v zvesti vdanosti do svete stolice in do svete katoliške Cerkve, zraven pa prosijo, naj papež vojne bridkosti francoskih ženâ daruje Bogu. Francoski škofje (70) so izročili obenem s to vdanostno izjavo sv. očetu zlato knjigo, v kateri najtopleje pozdravljajo korak francoskih ženâ.

Tudi sprememba. Večkrat tožijo časopisi, kako slabo je v verskem oziru na Francoskem; ne smemo pa tega naprtiti vsem Francozom. Med njimi je, kakor znano, veliko prav zgladnih katoličanov, osobito med odličnejšimi sloji. — Tudi med vojaštvom najdemo veliko zgladnega. Tako čujemo, da imajo po francoskih stotnijah nove, lične zastave iz svile, ki imajo na eni strani latinski napis: »In hoc signo vinces« (v tem znamenju boš zmagal), na drugi je pa v francoskem jeziku vvezen vzdih: »Pre-sveto Srce Jezusovo, upanje in blagor Francije«. — Pišejo pa tudi veliko o strogo verskem mišljenju in življenju francoskih vojakov.

Katoliško gibanje na Ruskem. Odkar so proglašene na Ruskem ljudovlade, je nastopila tudi verska prostost. Katoličani so dobili zopet svoje pravice. Cele množice so se povr-nile iz pravoslavja zopet v katoliško Cerkev. Največ spreobrncev iz plemstva in višjega uradništva je v Ukrajini, kjer je bil poprej pritisk pravoslavja najhujši. Katoliško versko življenje se vrača v vse sloje. V Petrogradu so n. pr. praznovali letos praznik sv. Rešnjega Telesa s slovesno procesijo. Udeležba je bila ogromna, vtis mogočen. Težava bo le za naraščaj katoliških duhovnikov, ker ne dobiva noben duhovnik nobenih dohodkov iz državnih sredstev. Treba bo iskati virov za vzdrževanje duhovnikov.

Petdesetletnico škofovanja je obhajal ameriški kardinal Gibbons. Redkokdo doživi tako dolgo dobo škofovske časti. Znani so med drugimi papež Pij IX. in Leon XIII. Kardinal Gibbons je irskega rodu. Bil je najmlajši škof med udeleženci vaticanskega cerkvenega zbora leta 1870. Preživel je vse. Rojen je leta 1834.

Ujetniki na Ruskem so bili v verskem in dušnopastirskem oziru docela zanemarjeni. Ni bilo katoliških duhovnikov, zato niso mogli prejemati sv. zakramentov; le redki so slučajni, da so mogli katoliški duhovniki postrežiti

Pasijonske igre. Oberammergau na Bavarskem je zaslovel po vsem svetu zaradi pasijonskih iger, ki jih vsled obljube ponavljajo vsako deseto leto. Leta 1920. bi se morale predstave trpljenja Jezusovega zopet ponav-

ujetnikom s tolažili sv. vere. Za nekatere naše ujetnike je nastala vsled tega v verskem in nraštvenem oziru velika izguba; nekateri so se pa dobro držali in so prišli nazaj pošteni, kakor so bili poprej.

ljati. Čuje se, da se že vrše priprave in da se bodo igre omogočile, četudi bi še trajala voj-ska, ker je na razpolago precej spretnih mlajših moči in so tudi starejši igralci še dovolj sposobni.

Turška mošeja na Dunaju. Na Dunaju so začutili potrebo zidati turško mošejo. Ta turška mošeja je najbrže sad našega zavezništva s Turki, v sled katere zveze morajo naši krščanski vojaki braniti sv. deželo, da bi ne prišla v krščanske roke. Zaenkrat res ni nobene večje potrebe v Avstriji kakor turška mošeja.

Jetnike reševati spada med telesna dela usmiljenja, ki jih izkazuje krščanska ljubezen. Sv. oče Benedikt XV., ki je tekom sedanje vojske že tolikrat pokazal svoje dobro srce, se sedaj poteguje pri ruski vladi, naj bi dala prostost bivši carinji in njenim hčeram. Papež nasvetuje, naj bi se nesrečna carska družina smela naseliti v Evropi in je pripravljen sam skrbeti za njeno vzdrževanje.

Novi nadškof solnograški. Dne 12. avgusta se je vršila v Solnogradu volitev novega solnograškega knezonadškofa kot naslednika rajnega knezonadškofa dr. Kaltnerja. Solnograški stolni kapitel je izvolil za novega solnograškega knezonadškofa pomožnega škofa dr. Ignacija Rieder.

Za katoliško časopisje so se zavzeli tudi rodoljubni katoličani na Češkem. Ko se je zvedelo, da so ogrski katoličani zbrali 12 milijonov kron, da se ustanovi velik katoliški dnevnik, so sklenili, da ustanove družbo, ki naj zbere glavnico več milijonov kron, s katero se bosta ustanovili najprej dve tiskarni: ena v Pragi, druga v Brnu. Ti dve tiskarni bosta izdajali katoliški dnevnik v Pragi in v Brnu.

Skupen pastirski list so razposlali avstrijski škofje o pričetku petega vojnega leta. V njem poudarjajo posebno, da moramo premagati zlasti notranje sovražnike, to so pohlep, oduševstvo, in da naj bi se še bolj kot doslej udejstvovala povsod krščanska ljubezen do bližnjega. — Škofje v Nemčiji so se posvetovali zopet v Fuldi. Tudi ti so sestavili pastirski list, ki govori o dolžnostih katoliških kristjanov sedaj in po vojski.

Po domovini.

Mirovna pobožnost v Sv. Križu pri Trstu.

Da je Marija v resnici kraljica Slovencev, so sijajno dokazali naši verni Križani ob priliki izredno krasno uspele mirovne pobožnosti. Slavnost se je pričela 11. avgusta s prenosom kipa Lurške Gospe iz cerkvice sv. Roka v župno cerkev. Osem mladenk v slikoviti narodni noši je nosilo ovenčani kip; iz navdušenih prsi pa je donela lurška pesem. Veselo so vihrale slovenske trobojnice ob okrašeni poti. Ob

prihodu v župno cerkev je prečastiti g. dr. Zdešar s prisrčnimi besedami pozdravil Lurško Gospo. On je tudi vodil tridnevne duhovne vaje ter se neumorno trudil za blagor naših duš. Štiri dni je kraljevala Brezmadežna v župni cerkvi, sredi krajsnega cvetja iz grajskega vrta v Miramaru. Na glavnih cerkvenih vratih je blestel napis: »Slava Jezusu, knezu Miru«; na stranskih pa: »Kraljica miru« s transparentom »1858—1918« v spomin lurške šestdesetletnice. Krono vsega slavja pa je tvorila sklepna procesija dne 15. avgusta. Med nebrojnimi zastavami in zelenjem se je vil velečastni sprevod, ki se ga je udeležilo 8 duhovnikov, njim na čelu prečastiti gospod dekan Zink z Opčin. Mestna godba in lepo ubrano petje je povečalo slavnost. Ob cerkvenih zastavah so korakale naše vrle tržaške Slovenke v slikovitih narodnih nošah in belih oblekah s pajčolanom na glavi. One so tudi nosile štiri blazine s prekrasnimi cveticami, vzcvetelimi pod južnim solncem. Neposredno za kipom so stopali zastopniki raznih oblasti in pa lepa vrsta žena v narodni noši, za njimi pa nepregledna vrsta ljudstva iz tržaške okolice. Razen domačinov je prisostvovalo tej slavnosti okoli 1000 udeležencev iz tujih krajev. — Slavnost se je dovršila pred cerkvico sv. Roka, kjer je bil na prostem pripravljen oltar in šotor za kip Brezmadežne. Tu je prečastiti g. Zdešar v poslovnem govoru navduševal zbrano množico, naj se posveti Brezmadežni, na kar je domači župnik g. Andrej Furlan molil posvetitev slovenskega naroda Brezmadežni, zbrana množica pa je navdušeno zapela »Ti, o Marija, naša kraljica!« S slovesno zahvalno pesmijo in blagoslovom se je ob 8. uri zvečer dovršila pomenljiva slavnost. Kip Brezmadežne se je še isti večer med petjem Marijinih pesmi prenesel v cerkvico sv. Roka in drugi dan zjutraj po sv. maši med petjem lavretanskih litanij postavil na svoje mesto v lurško duplino. Vsa slavnost bo gotovo vplivala na prepoved našega ljudstva v verskem, нравnem in narodnem oziru.

Duhovske zadeve. Ljubljanska škofija. Za kaplana v Metliko pride č. g. A. Anžič iz Skofje Loke. Umeščen je bil na župnijo Ledine pri Žireh g. Filip Merješič. Za pravega gimnazijskega kateheta z naslovom profesor v Št. Vidu je imenovan g. Jernej Pavlin. V jezuitski red je sprejet g. Jan Zore, kaplan v Št. Vidu pri Zatičini. V cistercijski red je vstopil novomašnik g. Pavel Podbregar. — **Lavantinska škofija.** Župnijo Loče je dobil č. g. Franc Lom, župnik pri Sv. Petru na Krmski gori. Župnija Jurklošter je podeljena č. g. Juriju Cvetko, kaplanu v Žrečah. Č. g. Alojzij Šlik, kaplan pri Sv. Andražu v Sl. goricah, je premeščen k Mali Nedelji; na njegovo mesto je prišel novomašnik č. g. Alojzij Sunčič. — **Krška škofija.** Pri o. o. kapucinih so sledeče spremembe: o. Gabriel Bajec, doslej vikar in veroučitelj v zavodu za slepce in gluhoneme, pride iz Celovca k Sv. Križu. Vikar v Celovcu postane o. Lambert Lanzuner. V Celovec prideta o. Evgen Merše iz Volšberga in o. Gothard Burtscher iz Hartbergä. Iz Volšberga gre o. Amand v Gradec. V Volšberg prideta o. Egid iz Murave kot vikar in o. Fulgencij iz Mettersdorfa. — **Premeščena sta:** Franc Kovač, provizor v Ukvah, za kaplana v Št. Jakob v Rožni dolini; Franc Volc, kaplan v Št. Jakobu, v Škocijan. — Sooskrbuje se župnija Ukve iz Žabnice, Št. Danijel v Zilski dolini iz Grafendorfa.

Uršulinska provinca je dobila novo provincijalno predstojnico: izvoljena je č. g. M. Katarina Majhnič, dosedanja prednica uršulinskega samostana v Škofji Loki.

Imenovanja v goriški nadškofiji. Kos Ivan, kurat v Štanjelu; Štanta Vinko, vikar v Mavhinjah; Podbršček Štefan, župni uprav. v Dol. Trebuši; Jelovčan Pavel, kurat v Livku; Likar Jožef, kur. nam. v Drežnici; Hren Jožef, koop. v Podbrdu; Pahor Peter, koop. v Kamnjah; Makuz Alojz, kur. nam. v Marijinem Celju; P. Peter Voltas, nadžup. nam. v Ogleju; Černoja Peter (Videm), kur. nam. v Dolenji; Cuffolo Anton (Videm), kur. nam. v Mirniku; Vidmar Anton (Videm), kurat v Medani; Sedej Ciril, žup. upr. v Kojskem; Berbuč Alfonz, 1. koop. v Kanalu; Vidmar Ivan, žup. upr. in dek. v Kobaridu; Cejan Alojz, koop. v Dornbergu; Peteani Jožef, dekan v Korminu in za Ločnik; Primožič Jožef, župnik v Prvačini, vodi zač. dekanat Šempeter; Franc Setničar, nadškof. kancelar; Doktorič David, nadškof. kancelist; Arko Leopold, 1. koop., in Stanič Stanko, 2. koop. v Cerknem; Karel Reja, žup. upr. v Breginju; Ivan Sekula, koop. v Kobaridu; Alojzij Rebek, kurat na Trnovem pri Gorici; Jožef Abram, žup. upr. pri Sv. Luciji; Jožef Kos, ku-

rat v Gaberju pri Štanjelu; Alojz Kodermac, 1. koop., in Franc Kandus, 2. koop. v Tolminu; Franc Širaj, kurat na Libušnjem; Herman Erdan, vikar v Avčah; Franc Černigoj, žup. nam. v Škrbini.

Umrli je dne 3. septembra v ljubljanskem Leonišču č. g. Ivan Kuralt, mornariški župnik v pok. Pokopan je bil v Žabnici pri Škofji Loki. — Dne 10. septembra je zapustil to solzno dolino na svojem rojstnem domu v Dobrepoljah č. g. Janez Prijatelj, župnik jeseniški. Mladega delavca v vinogradu Gospodovem je ugrabila smrt v najlepših letih. N. p. v m.!

Nujna prošnja! Ker je pri nas sovražnik skoro vse uničil in bojni vihar ni prizanesel niti hiši božji, cerkvi, se podpisani obrača na vsa usmiljena srca s prošnjo za kak dar v perilu ali tudi v denarju. Tukajšnja cerkev sv. Duha je prišla ob vse belo perilo in vso cerkveno posodo. Vsak dar se hvaležno sprejme, zlasti kaka alba ali koretelj, amikt, purifikatorij, korporal, oltarni prt. Zlasti se naprošajo župne cerkve, ki imajo perila v obilici, da prihite s kakim darom naši cerkvi na pomoč. Pošiljatev naj se naslovi: Kuracijski urad Libušnje, p. Kobarid, Goriško. — Širaj Fr., kurat.

Pri Sv. Jožefu nad Celjem smo obhajale žene srčno zaželjene duhovne vaje od 2. do 6. septembra. Srčna hvala č. g. misijonarjem za ves trud in lepe nauke. — Žene z Ogrskega.

Marijine družbe.

Tolmin. (Goriško.) Na praznik vnebovzeta Marije Device leta 1915. je preč. g. dekan povabil dekleta na razgovor o ustanovitvi Marijine družbe za tolminsko duhovnijo. Sedemdeset deklet se je odzvalo povabilu. In tako se je začela zbirati na fronti četa deklet okoli Marijine zastave. Po dveletni pripravi je bila Marijina družba ustanovljena letos 5. majnika. Štiridnevne duhovne vaje je vodil preč. pater misijonske družbe lazaristov dr. Anton Zdešar. Na nedeljo, dne 5. majnika je slavila Marija zmagu tudi v Tolminu. V natlačeni cerkvi Marije Vnebovzete, ob navdušenem petju, v resničnem veselju cele fare je bilo sprejetih 73 deklet. In kdo bi ne bil vesel teh planinskih deklet, ki so vztrajale na fronti dve leti in pol? — Pomnožile so družbo družbenice, ki so prišle iz begunskega tabora v Brucku in iz drugih krajev in povzdignile število na 95. Kakih 20 jih pristopi k naši družbi tudi iz Volč. — Dne 15. avgusta je že bil drugi slovesni sprejem. 44 deklet je priseglo Mariji zvestobo.

Sv. Mihael pri Šoštanju. Po številu nas res ni veliko. 140 je pač skromno število za obširno župnijo Sv. Mihaela. Pa ogromno število še ni vse. Imamo predstojnike, ki hvala Bogu strogo gledajo na red v družbi. Skupno sv. obhajilo imamo 4 krat na leto. Naukov sicer nimamo redno vsak mesec. Žalibog se v novejšem času č. g. voditelji pogosto menjavajo. Pa pouka nam ne manjka. Za pošteno razvedrilo skrbijo družbeni sestanki in izleti. Ob teh prilikah nastopajo dekleta z govori in deklamacijami. Tudi odseki pridno delujejo. Časnikarski ima naročenih 320 izvodov Bogoljuba, 30 izvodov Glasnika Najsv. Src. Opleševalni skrbi, da je cerkev vedno v svežih cvetlicah. Nočemo se hvaliti, a veseli nas, ko slišimo mnogokrat kako priznalno besedo glede na kinčanje hiše Božje. Rade storimo, da bi le bilo Bogu v čast. Podpirati hočemo tudi č. g. župnika pri nabiranju za cerkveno stavbeno družbo. Misijonski odsek je veliko poslal za misijone in vojake, denarja, perila, rožnih vencev in knjig. Za tiskovni dom se je poslalo 80 K, za Vincencijev dom 165 K in še pobiramo. Bratovščina za umirajoče šteje blizu 400 udov, pridruženi smo ljubljanski bratovščini. Malenkost tudi ni za nas priprosta dekleta, da smo spravile brez posebne agitacije skupaj 1300 K za novo zastavo. Dan blagoslovljenja nove zastave je bil pač od ustanovitve družbe do danes najlepši za vso družbo. Izdelale so zastavo čč. šolske sestre v Mariboru. Kumovala ji je družbenica Ana Golob. V spremstvu 6 čč. gg. duhovnikov in med petjem se je pomikala zastava od ovenčanega župnišča v cerkev, nakar so jo preč. g. dekan iz Škal blagoslovil in navdušeno pridigali. Po končani slovesnosti smo imeli zborovanje zunanji cerkve. Glasile so se mile narodne pesmi in lepi nagovori. Utrdile smo se v dobrem. O ko bi se hotela vsa dekleta prepričati, kako veselo je pod Marijino zastavo!

Gorje. Tukajšnja dekliška Marijina družba šteje z novinkami okrog 150 članic. V mesecu juniju je priredila dvakrat Sardenkovo igró »Skrivnostna zaroka«. Čisti dobiček 400 kron od obeh prireditelj je bil namenjen polovico misijonom, polovico pa slovenskim oslepelim vojakom. — Misijonska misel je tudi v naši družbi našla odmev. Osnoval se je misijonski odsek, ki je v kratkem času nabral za misijone 2780 K. Lepa svota, kaj ne? Saj ljudje radi dajo, treba je le, da nekdo pobira in da jih navdušuje za misijone. To delajo dekleta misijonskega odseka. — Prijateljice pleša so vstopile v vinsko družbo, Marijini družbi pa so morale dati slovo. To so najboljša zdravila za družbo. Plesalke ven! — V cvetu mla-

dosti je utrgala neizprosna jetika dve članici naši družbi: Minko Kunič in Ivanko Čop. Tam pri Bogu in svoji nebeški Kraljici naj uživata večno plačilo! Priporočamo jih v molitev.

Semič. Poročilo o treznostnem odseku naše dekliške Marijine družbe. Dne 23. junija 1918 smo imeli sestanek, na katerem je bil kratek nagovor o pomenu treznostnega odseka ravno za naš vinorodni kraj. Od lanskih članic je odstopilo 8, novih pa pristopilo 5, tako da šteje letos naš treznostni odsek 69 članic, ki imajo naročenih 17 izvodov Zlate Dobe in ki jo tudi rade berejo. — Treznostna misel se širi tudi med šolsko mladino, kjer smo letos pridobili 48 novih mladih junakov.

Marenberg. V nedeljo, dne 25. avgusta 1918 na god prečistega Srca Marijinega je imela Marijina družba skupno obhajilo v spomin, da je bila pred osemimi leti na ta dan ustanovljena Marijina družba za mladeniče in mladenke. Bilo je sprejetih takrat 11 mladeničev in 24 deklet, ki so obenem kupile novo zastavo. Leta 1913. so si tudi fantje omislili novo zastavo in se je število udov v obeh družbah tekom let pomnožilo za trikrat, kar se sicer ne da primerjati z drugimi župnijami, pa je vendar razveseljivo za našo obmejno in v verskem oziru razdvojeno župnijo. Dekliška Marijina družba šteje sedaj 90 članic, iz mladeniške pa jih je mnogo pobrala vojska. Imamo vsako prvo nedeljo nauk, večkrat skupno sv. obhajilo in slovesni sprejem vsako leto na dan 8. decembra. Kakor ste Marijini zastavi najlepši v cerkvi, tako naj bi bila Marijina družba najlepši kras cele župnije.

Črnomelj. Pri naši Marijini družbi se je ustanovil lansko leto zraven drugih odsekov tudi misijonski odsek, ki prav marljivo deluje. Poslala se je že večkrat svota za afrikanke misijone, za odkup zamorčkov, nabira se za misijonišče. — Umrlea je vrla članica Katarina Puhek iz Griča. Omožile so se: Katarina Kure z g. Jož. Doltar, županom v Črnomlju, in Katarina Adam s Štef. Jevšček. Bilo srečno!

Sevnica ob Savi. Tukajšnja Marijina družba ima naročenih precej nabožnih listov. »Bogoljuba« prihaja 108 izvodov, »Glasnika najsv. Src« 57, »Cvetja« 43, »Odmeva iz Afrike« 40, »Zamorškega otroka« 60, »Angelčka« 40. V družbo treznosti je vpisanih v prvo stopinjo 6 oseb, v drugo stopinjo 78. Ena je šla v samostan, nekaj jih še misli vstopiti.

Šturije. Tudi v naši dekliški Marijini družbi še vedno živi abstinentno delo. V drugi stopnji so vse članice, oziroma prijateljice abstinence. Seveda so med njimi tudi popolne abstinence; bilo bi lahko večje šte-

vilo tudi popolnih, a smo v kraju, kjer vsaj ob trgatvi pokusi ta ali ona malo mošta in potem novega, seveda še večja ovira je pa to, da je premalo poznanja in prerahla organizacija.

Gor. Logatec. Dne 11. junija smo spremili k zadnjemu počitku Katarino Molk iz Gor. vasi. Bila je zvesta članica Marijine družbe. Vsakdanja sv. maša je bilo njeno največje veselje. In ko ji je Bog poslal dolgo, mučno bolezen, kako potrpežljivo in v božjo voljo vdano jo je prenašala. Med boleznijo so jo sestre domače družbe marljivo obiskovale. Pogreba se je kljub slabemu vremenu udeležilo zelo veliko ljudi ter vsa dekleta Marijine družbe.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH:

Ivana Kokalj, Tržič.

Ana Fužir, Mar. Nazaret.

Ivana Hofman, Kamnica pri Mariboru.

Marija Rudl, Kamnica pri Mariboru.

Marija Vdovič, Planina pri Rakeku.

Frančiška Pogorelec, Planina pri Rakeku.

Terezija Gaber, Ljubljana.

Književnost.

NOVA KNJIŽICA:

Kratko navodilo za pravo pobožnost Kraljice src. Po nauku bl. Ludovika Montfortskega. Priredil dr. Anton Zdešar. Druga pomnožena izdaja. 1918.

Čemu ta knjižica? V uvodu nam pisatelj sam razlaga njen namen. Dva namena — pravi — ima: Enega glavnega in enega stranskega. Prvi in glavni namen je, zgraditi v srcih tistih, ki jo bodo brali, kolikor mogoče lepo svetišče prebl. Device Marije po nauku bl. Grinjona. Kakor znano, ima ta pobožnost namen, človeka vsega duhovno prenoviti in ga Mariji popolnoma usuznjiti. Zato se mora ta pobožnost, če hoče res prave sadove roditi, opraviti prav temeljito. Preden se Mariji slovesno posvetimo, naj bi se pripravljali na to posvečenje cel mesec. To posvečenje in ta priprava na posvečenje naj bi se ponavljala vsako leto. In ta knjižica obsega pobožne vaje za cel ta pripravljalni mesec. V knjižici je trideset premišljevanj, ki naj bi nam pomagala odtrgati srce od sveta ter ga posve-

titi Bogu in Mariji. To je glavni namen te knjižice.

Drugi postranski namen pa nam pisatelj v uvodu razloži tako-le: »Vojska pa je pridružila temu prvotnemu in glavnemu namenu še drugega: zgraditi namreč Mariji še drugo svetišče, sezidati novo svetišče Matere božje na Gradu pri Mirnu (Primorsko). Kar bi prinesla ta knjižica dobička na knjižnem trgu, bi se porabil v zgradbo tega Marijinega svetišča. Naj te s tem namenom nakratko seznanim. Na prvi pogled se sicer zdi, da diši po kupčiji, vendar poslušaj in sodi!

L. 1913. smo prišli misijonarji sv. Vincencija Pavelskega, poklicani od pristojne cerkvene oblasti, na Grad pri Mirnu in si postavili novo misijonsko postojanko. Začeli smo delovati pri veliki in lepi romarski cerkvi Žalostne Matere božje, znani morebiti bolj pod imenom »svete štenge«, in se posvečevati vse naokrog, zlasti v goriški in tržaški škofiji, misijonskemu delu. Vse je obetalo najlepšo bodočnost, kar prihruje vojska. Po padcu Gorice (8. avgusta 1916) in važnih višin na Krasu, nadvladujočih dokaj nižji gradenski hrib, je odbila ura tudi Gradu. Po krvavih bojih, v katerih so tekli na Gradu in pod njim potoki krvi, naše in italijanske, so naši zapustili hrabro branjene strelske jarko in utrdbe in Grad je padel v italijanske roke. Bilo je 16. septembra 1916, pred nedeljo Žalostne Matere božje, pred znano »kvatrnico«, ko je v mirnih časih romalo vsako leto skoro pol Gorice na Grad. Že prej, zlasti v bojih med 8. avgustom in 16. septembrom, so bile cerkev, svete stopnice, misijonska hiša in romarska hiša od granat in šrapnelov precej poškodovane, zdaj pa se je osredotočil na Grad, na katerem so se vgnezdili Italijani, naš avstrijski topovski ogenj. Granata za granato je rušila in podirala cerkev, svete stopnice in hiši in kmalu je bilo vse ena sama velika groblja, en sam velik kup razvalin. Ena granata je zadela tudi lepi marmornati kip Žalostne Matere božje nad

velikim oltarjem in ji odbila glavo in zdrobila gornji del telesa.

Kakor živi veliki petek sameva zdaj porušeno Marijino svetišče in razbiti kip Žalostne Matere božje na opustošenem Gradu. Prej so obdajali zeleni bori lepo romarsko cerkev, kakor da bi hoteli delati družčino Žalostni Materi in jo po svoje tolažiti, zdaj so tudi vsi ti okleščeni od granat ali umorjeni od strupenih plinov, in mrtvi, posušeni, sivi in rogovilasti stoje sredi in okoli žalostnih razvalin.

Toda Grad, svetišče Žalostne Matere in misijonska postojanka morajo zopet slaviti vstajenja dan. Za velikim petkom velikonočna nedelja! Pisatelj gleda v duhu gori na gradu še lepše svetišče Kraljice mučencev in notri v stranski kapelici lep oltar s kipom »Kraljice src«, kjer se bodo posvečevale Brezmadežni neštete lepe duše, morebiti skozi stoletja. In v vse to naj pripomore tudi denarni dobiček te skromne knjižice.

Če je torej stranski namen te knjižice sebičen, pa upam, da je to sveta sebičnost in da mi jo bodo Marija in njeni častilci odpustili.

Knjižico naj torej kupijo vsi darovanci Marijini in naj se po njej ta pobožnost Marije »Kraljice src« le še bolj razširi!

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka mati svoje štiri sinove-vojake, da bi jim ljubi Bog polajšal trpljenje, jih vodil na potu krščanskega življenja ter da bi se srečno vrnili v domovino. — Duhovnik za pomoč pri bolnikih v vojaški bolnici na čast presv. Srcu Jezusovemu. Isti za srečno rešitev službene zadeve. — Neka oseba, da bi opravila dobro sv. spoved. — Neki oče za zdravje bolne noge. — Neka oseba za mir in srečno rešitev iz zamotane zadeve, za zdravje ter za mir med sosedi. — Marijina družabnica zaradi važne sodnijske zadeve. — Neka oseba za zmažo hudih skušnjav zoper sv. čistost. — Neka pijančevanju in drugim strastem vdana oseba. — Marijina družabnica za vredno prejemanje sv. zakramentov, za potrpežljivost ter za zdravje pri hiši. — Vse še ne uslišane prošnje.

ZAHVALE.

Zahvaljujejo se: Ana Žvan sv. Antonu Padovanskemu, presv. Srcu Jezusovemu in Materi božji za zadobljeno zdravje. — Neka oseba sv. Antonu za najden denar. — Marijina družbenica Mariji Kraljici src in sv. Jožefu za zadobljeno zdravje. — A. Gorišek presv. Srcu Jezusovemu in brez. Devici Mariji za rešitev iz neke sitne zadeve. — I. G. Mariji Pomočnici in sv. Antonu Pad. za zboljšano zdravje. — Marijin družabnik iz Mengša Mariji, »naši ljubi Gospe z nagnjeno glavo«, za čudežno pomoč pri operaciji bolne roke. — Neka služkinja iz Bocna na Tirolskem presv. Srcu Jezusovemu in sv. Frančišku Ksav. za čudežno spreobrnjenje njene gospodinje.

Darovi.

Upravištvu »Bogoljuba« so od 10 do 31. avgusta došli darovi:

Za najpotrebnejše misijone. Dekliška Marijina družba, Cerkno, 25 K; Karol Čigon, župnik v p., Štanjel na Krasu, 10 K; Neimenovana iz Braslovč 20 K.

Za afrikanske misijone. Marijina družba v Hočah 13 K; mladenič Marijine družbe v Komendi, ker ne kadi, 10 K.

Za bosanske misijone. Karol Čigon, župnik v p., Štanjel, 10 K.

Za balkanske misijone. Marijina družba, Brežice ob Savi, 31 K.

Za razne misijone. Župni urad Zavrca 24 K.

Za misijone sploh. Josip Barbo, Podbeže, Istra, 50 K; Neimenovana iz Zaplane 20 K.

Za odkup poganskih otrok. Karol Čigon, župnik v p., Štanjel, 10 K; Ivana Rupel, Prosek, za dečka in deklico z imeni Ivan in Ivana 100 K; Peter Tkavc, Šmartno v Rožni dolini, za dečka z imenom Peter 25 K; Ivan Godnič, Tomaj, za dečka z imenom Janez 30 kron; Neimenovana iz Solčave za zamorsko deklico z imenom Marija 60 K; druga neimenovana iz Solčave zraven kot botrinski dar 30 K; M. Simčič, Križevci, za deklico z imenom Marija 32 K; Neimenovana iz Otiškega vrha, za dečka z imenom Jožef 30 K; Neimenovana iz Liveka, za dečka z imenom Frančišek 100 K.

Za dobre namene. Vinko Fišer, organist, Ribnica, Štajersko, 10 K.

Za kruh sv. Antona: Neimenovana iz Drenovega griča 8 K; Vid Zakošek, St. Vid pri Planini, 200 K; »Vaa« 10 K; Mihael Plemenitaš, Rogaška Slatina, 50 K.

Za Misijonišče: Karol Čigon, župnik v p., Štanjel, 10 K; Neža Troje, Semič (zbirka), 13

kron 68 vin.; Tomaž Zupan, Selo, 50 K; Uršula Ferenčak, Bukošek, 10 K; Helena Erman, kuharica, Širje-Zid. most, 200 K.

Za misijonski dom: Elizabeta Podbrežnik, Solčava, 20 K.

Za Dejanje sv. Detinstva: Karol Čigon, župnik v p., Stanjel, 10 K; dekliška Marijina družba, Cerčno, 25 K; župni urad Zavrca 14 kron.

Za Apostolstvo sv. Cirila in Metoda: župni urad Zavrca 17 K; Anton Terbuh, Djekše, Koroško, 10 K; župnija Mavčiče 197 K; župnija Prečina 170 K; župnija Moravče 261 K; neimenovana oseba iz Moravč 200 K; po g. kaplanu I. Zore v št. Vidu 200 K; župnija Predoslje 440 K; č. g. F. Funtek, Šinkov turn, 81 K (zbirka); župnija Šmartin v Sp. Tuhinju 64 K; č. g. N. Stazinski 15 K; župnija št. Jernej 76 K; Ljubno 25 K; Sela pri Šumbergu 112 kron 92 vin.; Svibno 60 K; Marijina družba pri Sv. Jakobu v Ljubljani 104 K 20 v; župnija Komenda 400 K (12 vencev); Sela pri Kamniku 274 K 20 v; Kamna gorica 32 kron; Vinica 90 K; Polica pri Višnji gori 283 kron 12 vin.; Franc Dežman in njegova žena 300 kron; župnija Žabnica 67 K; Križe pri Trziču 180 K; Preska 26 K; župnija Štanga 186 K 20 vin.; župnik M. Poljak 100 K (dosmrtni ud); župnija Smlednik 295 K 10 vin.; župnija Podmelec 75 K; župnija Črnuče 35 K 70 vin.; Zagradec 50 K; Bukovšica 13 K; župnija Smartno pod Šmarno goro 83 K; č. g. F. Majdič, beneficiat, 75 K (II. zbirka).

Za društvo »Dobrodelnost«: župni urad Pilštanj, Štajarsko, 25 kron.

Za cerkev na Sveti gori: M. Gregorčič, Freistadt, Zgornje Avstrijsko, 14 kron.

Za cerkev na Svetih Višarjah: Marijana Kokalj, Idrija, 20 kron.

Za Vincencijeve sirote: K. P. Livek, 16 kron.

Drugi darovi:

Za gladno jugoslovansko deco in dojenčce je daroval Albin Spacapan, vojna pošta 386, 20 K.

Za »Dejanje sv. Detinstva«. Dr. Viko Gabelič, župnik, Jelša, 10 K.

Za »Apostolstvo sv. Cirila in Metoda«. Dr. Viko Gabelič, župnik, Jelša, Dalmacija, 20 K; dr. Matija Lavrenčič, okr. sodnik, Podgrad, 10 K.

Za gobavce: Neimenovan dobrotnik 400 K; župni urad Cerklje, Gorenjsko, 300 K.

Za Krekov dom: Prevzv. gospod knezoškof dr. Ant. Bonaventura Jeglič 500 K.

Za Vincencijevo družbo: A. Starè, kpl., Mirnapeč, zbirka 4 K.

Za »Dobrodelnost«: Neimenovan, Ljubljana, 10 K; neimenovan, Ljubljana, 3 K; Pleško Janez, Kozarje, 10 K; Fister I. po g. Platišu, Šmarje-Sap, 6 K; dr. Matija Lavrenčič, Podgrad, Istra, 20 K; Zamerlo Amalija, Radovljica, 5 K; Bižal M., vpok. poštar, Pregrad, 6 K; vojak I. Imperl 5 K.

Za vdove in sirote padlih vojakov: Valentin Rebula, Nadrožica, 10 K; Franc Zalar, Sv. Trojica, 110 K.

Za Vincencijev Dom: Kokolj Neža, Norički vrh, 10 K. — Polajnar Lucija, Potoče, 26 kron; Smrtelj Helena, Nadanjeselo, 18 K; M. Jurman, Radeče, 15 K; Jank Vincencij, Sv. Pavel ob Zili, 12 K; župni urad Prežganje, Litija, 20 K; župni urad Štanga 133 K; Šinigoj Lucija, Hudajužna, 83 K; Morak Jožefa, Encelnavaš, 20 K; Franciška Boh, Breže, 20 K; Klaus Terezija, Podgojzd, 28 K 20 v; Neuvirt Genovefa, Nadvišeč, 100 K; Marijina družba Sobonje 15 K; Bergant Marija, Vranoviče, 20 K; Rijavec Marija, Osek, 3 K; Miška Antonija, Postojna, 85 K; Šašelj Milko, župnik, Klanec, Istra, 20 K; dekliška Mar. družba Šmarje-Sap 12 K 56 v; Mar. družba Dramlje 40 K; Kos Josip, kurat, Otalež, 23 K 6 v; Nagelj Ivan, župnik, št. Ilj ob Dravi, 10 K; Soukup Ivan, župnik, Stara Oselica, 50 K; zbirka Bezjak Kati, Lancovavaš, 30 K; Zamperlo Amalija, Radovljica, 5 K; Slogar Pepca, Žužemberk, 40 K 20 v; Kebler Ana, Stavešinci, 20 K; Zgubšek Anton, Rečica na Paki, 20 K; Terstenjak Alojzija, Šalovci, 49 K; Jurkovič Jakob, Vučjavas, 50 kron; Valant Marija, Prapreče, 14 K 70 vin.; Godec Polonica, Poljané nad Škofjo Loko, 6 kron; Ošaben Franc, Žirovnica, 43 K; dekliška Mar. družba, Staraloka, 10 K; zbirka Marinšek Marija, Postojna, 70 K; Čebular Marija, Tinsko-Zibika, 56 K; Marijina družba Cirkovce, 32 K; Zupan Ivan, župnik, Hrenovice, 5 K; zbirka Antonije Ocvirk in Alojzije Zupanc, Celje, 250 K; neimenovan, Sela pri Šumbergu, 7 kron; Vončina Marija, Planina, 12 K; učenke »Elizabetišča«, Tomaj, 7 K; Frass Ivana, Sögersdorf, 25 K; zbirka gosp. Goričan, Ljubljana, 83 K 60 v; trije neimenovani dobrotniki 68 K; Rakovec Engelbert, župnik, Boštanj, 20 kron; neimenovana, Celje, 30 K; Šofman Zofija, zbirka, Dole, Koroško, 12 K; Kumpič Marija, št. Jurij v Slov. gor., 60 K; Šumenjak Franc, Jarenina, 20 K; Marijine darovanke iz Ljutomer 5 K; O. Z. 1 K; Ivana Tušar, Krnice, 10 K; H. Žnidaršič, Igavas, 32 K 42 vin.; Kržič Franc, Nadlesk, 20 K; zbirka iz Žužemberka, po g. Zdešarju 14 K; Kuhar Anton, kaplan, Rečica na Paki, 32 K; Zbašnik Franc, župnik

v pok., Hrastje, 5 K 90 vin.; Dovnik Franc, dekan, Gornjigrad, 10 K; Sem Jakob, trgovec, Ljubno, 50 K; Slezic Roza, Ljubljana, 5 K; Neimenovan, Sv. Jakob ob Savi, 20 K! Tretjeredniki, Vrhnika, 114 K; Neimenovana po gdč. Pavli Videmšek, 10 K; Neimenovana iz Ljubljana, 20 K; Cecilija Agreš, Polje, 10 K; zbirka Ana Hrovatin, Borovnica, 107 K; Rabuza J., kaplan, Videm ob Savi, 4 K 90 K; Dolinar Janez, župnik, Kresnice, 5 K; Pšunder Ferdinand, Sv. Bolfank, 50 K; Novak Josip, župnik, Dragatuš, 5 K; Funtek Feliks, duh., šinkovturn, 10 K; župni urad, Cerklje, 70 K; Košuta Antonija, Sv. Križ pri Trstu, 10 KP; Prešečnik Gregorij, župnik v pok., Petrovče, 7 K 8 vin.; Podjed Ana, Olševk, 9 K; dekliška Marijina družba v Šmartnem pri Litiji, 50 K; zbirka Sv. Jožef nad Celjem, 15 K; Čep Alojzija, Maribor, 10 K; Krek Anton, Poljane, 6 K; zbirka Lepej Marija, Majšperg, 28 K; Lenger Marija, žiri, 20 K; zbirka Zbašnik Fr., župnik, Hrastje, 62 K 70 vin.; Jereb Matevž, župnik, Sp. Bernik, 5 K; Marijina družba, Cirkovce, 10 K; Potočnik Ana, Kamnagorica, 6 K; Zelnik Josip, župnik, Čemšenik, 100 K; Občinski urad, Frankolovo, 12 K; Kaiser Gera, Cirkovce, 20 K; zbirka Sv. Jožef nad Celjem, 10 K; Škamlič Amalija, Sv. Benedikt v Slov. goricah, 10 K; Marijina družba v Vurberg pri Ptuj, 10 K; župni urad, Sv. Lenard nad Škofjo Loko, 20 K; Pfajfar M., župnik, Dražgoše, 10 K; Vindišer Ivan, kaplan, Semič, 10 K; Sila Matija, dekan, Tomaj, 10 K; župni urad, Sv. Jedert nad Laškim, 20 K; Supin Karol, župnik, Sp. Idrija, 20 K; Vertot Franciška, Radomirje, 5 K; Franciška Boh, Breže, 25 K; Angela Medved, 1 K; Zupančič K., Podhosta, 35 K; Rode Marija, Rodica, 52 K; Neimenovan, Celje, 10 K; zbirka Šamperl Janez, Spuhlje, 58 K 21 v; zbirka Borut Santina, Škedenj pri Trstu, 9 K; zbirka Apolonija Čeh, Maribor, 103 K; Gombač Josip, Trst, 5 K; zbirka župnije Novacerkev po g. Pučnik Antonu, kaplanu, 39 K; zbirka Kajtna Marija, Žirovnica, 45 K 70 v; Klovor Marija, Celje, 5 K; zbirka Tončke Rozman, Radgona, 223 K; Neimenovan, Ljubljana, 10 kron; Sodja Marija, Ljubljana, 2 K; Neimenovana, Ljubljana, 6 K; Belej Antonija, Šaško, 6 K; Neimenovana, Ljubljana, 2 K; Neimenovan, Celje, 100 K; Štefanec Marija, Podlog, 22 K; Miklavčič Janez, župnik, Zavrac, 5 K; Kukenberger Ana, Kamnipotok, 5 K; Nesman Elizabeta Velikavas, 14 K; nabrala Marija Hočevar iz Bodgenjevasi, in sicer: pri Ivani Trlep 20 K; Rezi Pucl 20 K; Mlinar Marija, Bela, 8 K; Pintar Marija, Zavodna, 45 K; zbirka Antonije Ocvirk in Zupanc Alojzije, Celje, 100 K; Ganze Marija, Radoslavci, 10 K;

Vogrinc Franc, Dobova, 22 K 57 vin.; Mejaš Helena, Radeče, 15 K; zbirka Brengant Minca, Ljubljana, 25 K 20 vin.; zbirka Mici Hrvat, Ljubljana, 4 K; zbirka Banovšak Marija, Vitanje, 13 K; zbirka Farazin Marija, Sv. Jakob v Slov. gor., Sp. Dol, 40 K; Slovenska notranja uršulinska kongregacija v Ljubljani ob priliki izleta na Homec, 160 K; Neimenovan, Ljubljana, 123 K; župni urad Šebrelje 45 K; Živko Marija, Lormanje, 20 K; Simonovič Marija, Vinica, 20 K.

Ne zavrzite

številke »Bogoljuba«, ko jo preberete! To je prav velika škoda. Ne dajte je otrokom, da jo raztrgajo; ali pa da ga morebiti porabite za vsakovrstne zavitke! Lahko si mislimo, koliko je dela in skrbi, predno je natiskano in nam v roke spravljeno. Zato tudi ni, da bi ga potem kar površno enkrat prebrali, potem pa halo, vstran ž njim! Ampak shranjimo lepo številko za številko, da ne bo manjkalo nobene. Ob koncu leta se pa zunanji ovitki odstranijo in se lepo naloženo skupaj zveže. Kako vam bo, ljubi bralci, prišla to lepa knjiga, ki bo polna raznovrstnega dobrega blaga.

Kakor neustrašen pridigar nas uči, svari, opominja k dobremu in bogoljubnemu življenju. Kako bomo krasno knjigo še pozneje radi odprli, ko bodo že zginita naša mlada leta! In še bomo prebirali nauke, ki so nam zmeraj potrebni, v mladosti in v starosti.

Lahko takšno knjigo tudi posojemo, ki bo v dolgih zimskih večerih še marsikomu ljubša, kakor pa posamezni zvezki. Zatorej prosim, delajte po mojem nasvetu, da boste imeli še več koristi od neprecenljivega »Bogoljuba«.

Jaz ga tako shranjujem že osem let.

A. T., Marijina družbenka.

Glasiilo Misijonske zvez 0.

Kaj delajo misijonski bratje in misijonske sestre?

Velikega pomena za misijone in velika opora misijonarjem so misijonski bratje in misijonske sestre; zato misijonarji povsod tako prosijo zanje in skrbe za njihov naraščaj in vzgojo. Poglemo na kratko njih delo!

Misijonski bratje pomagajo misijonarju s tem, da zidajo cerkve in kapelice, šole in misijonske postaje, poučujejo mladino in uče rokodelce raznih obrti, nadzorujejo delo doma in na polju, obdelujejo vrtove in nasade in tako odvzamejo misijonarju veliko časa in skrbi, da se more toliko bolj nemoteno posvetiti skrbi za duše.

Toda niso povsod misijonski bratje, ki bi misijonarjem pomagali. Mnogokrat je misijonar navezan čisto sam nase in tedaj mora odložiti katekizem iz roke in prijeti za oblič in žago. Vedeti mora, kako se suče šivanka in nit, ker na dolgih potih skozi grmovje in pragozde se strga veliko obleke. Kako vesel je torej misijonar, če mu pomagajo vsaj misijonske sestre. Te se nahajajo sedaj že skoro po vseh misijonih.

Misijonske sestre so posebno pripravne pri spreobračanju ženskega spola. Veliko zaslug so si že pridobile v najdenišnicah, kjer oskrbujejo zavržene in pohabljenе otroke, v sirotišnicah, kjer skrbe za otroke brez staršev, v gospodinj-skih šolah, kjer uče deklice kuhati, prati, šivati, plesti in druga ženska ročna dela,

v zavodih, kjer vzgajajo poganske deklice za dobre krščanske matere, gospodinje in žene, v bolnišnicah in lekarnah, kjer obvezujejo bolnike, izpirajo rane, pripravljajo zdravila itd. Kako lepo je njih polje, koliko dobrega storijo, kako so celo pogani polni hvale in občudovanja njih požrtvovalnemu delu!

Neumorno kakor pridne čebelice in mravlje se gibljejo neutrudne roke misijonarjev, misijonskih bratov in misijonskih sester na obširnem polju misijonskih dežel. Vse to delo, ves ta trud in vse te žrtve jim narekuje ljubezen do nebeškega Zveličarja, njihovega Vzornika. Ni jim mar, če vidijo kako kosi smrt na desno in levo v njihovih vrstah (saj so zračunali, da vsako leto odide po večno plačilo samo misijonarjev nič manj kot 150 do 200), toča to jim ne ukloni poguma, ne vzame srčnosti, ne ustavi njihovega dela. Res je, kar pravi sv. Pavel: »Ljubezen vse pretrpi, vse veruje, vse upa, vse prenese.« (1. Kor. 13, 7.)

Ljubimo tudi mi te goreče oznanjevalce svete vere, te požrtvovalne razširjevalce božjega kraljestva na zemlji, in pomagajmo jim po svojih močeh! Če oni žrtvujejo ne le vse svoje premoženje, ampak tudi svoje življenje za rešitev duš, pa bi mi ne žrtvovali vsaj nekaj časnega imetja za ta visoki cilj?! **Darujte in zbirajte pridno za slovensko misijonišče!**

Misijonski koledar za l. 1919

se že tiska in bo kmalu dogotovljen. Lani je izšel prvi misijonski koledar, ki je ponesel misijonsko misel med široke vrste slovenskega ljudstva. Tiskalo se ga je 10 tisoč in ves se je srečno razpečal, le še nekaj izvodov ga je ostalo, če bi ga želel kdo še pozneje imeti. Po njem so se mnogi seznanili z misijoni, se prepričali o velikan-

ski važnosti in potrebi misijonskega dela. Ker so torej tla za misijonstvo pripravljena, je zrastel tudi pogum. Letošnjega koledarja se je tiskalo 20.000. Ali ga bo mogoče razpečati? Na vas, prijatelji misijonov, je ležeče, da koledar pride med ljudi in jih še bolj ogreje za veliko delo pokristjanjenja sveta.

Misijonsko zborovanje.

Zveza dunajskih Marijinih družb je sklicala zadnjo nedeljo mesca februarja veliko misijonsko skupščino na Dunaju. Vabilu so se odzvali vsi najodličnejši katoličani vseh slojev; s cesarskega dvora so prišle tri nadvojvodinje in dve princezi. Prvi govornik grof Walterskirchen je opisal in z zanimivimi podatki oživil sliko misijonskega dela v preteklosti, sedanjosti in bodočnosti. Povedal je tudi, kako težke zgube je misijonstvu prizadela svetovna vojska. Misijonsko delovanje je moralo opustiti do 2200 duhovnikov, 1500 redovnih bratov, 2000 redovnic in misijonark.

Na bojiščih je padlo okrog 400 francoskih duhovnikov, 2000 nemških redovnikov-neduhovnikov; 600 je bilo ranjenih. — Da bi se zaneslo krščanstvo na vse kraje sveta, ki so doslej še bili zaprti misijonom; bi bilo treba okrog 50 tisoč misijonarjev; preskrbeti bi jim bilo treba vsako leto 100 milijonov kron. — Drugi glavni govornik je bil znani P. Viktor Kolb d. J. Izvajal je, da naj misijonarji, ki jih pošljemo, s svojim ljubotvornim delom svedočijo, da krščanska ljubezen ni prazna beseda.

Misijonska pošta.

M. M. iz Lj.: Sv. maša, ki se daruje vsak prvi dan v mescu posebej za vse ude, ki so v preteklem mescu umrli, prihrani nam pospeševalkam mnogo skrbi, ker ne bo treba več iskati in dopošiljati sprejemnic umrlih, udje pa ostanejo ravno tako deležni sadov posebne sv. maše. Zato bi bilo primerno, če bi mesečna sv. maša ne veljala le za one, ki pristopijo začeni z januarjem 1918, ampak

tudi za prejšnje ude.

Odgovor: Pravilo, ki zadeva mesečno sv. mašo, velja tudi za prejšnje ude, ki so pristopili leta 1916. in 1917., in sicer tako-le: Ako se dopošlje sprejemnica po smrti umrlega, se mašuje zanj posebej; ako se ne dopošlje, velja sv. maša, ki se daruje naslednji prvi dan v mescu.

Darovi.

Za Misijonsko zvezo ali Misijonišče. A. Ustanovniki: 111. Neimenovan duhovnik (dar M. M. D.) 500 K; 112. Marolt Jernej, Sv. Križ pri Kostanjevici, 400 K; 113. Dekliška Marijina družba v Gorjah 325 K 80 vin.; 114. Dekleta na shodu pri Mariji Tolažnici v Žetalah na Štajerskem, dne 18. avgusta 1918, 202 K; 115. Dekliška Marijina družba v Svibnem 200 K; 116. Žalig Marija, Mala Poljana, 200 K; 117. Repinšek Marija, Levec pri Celju, 200 kron; 118. Škofic Marija, Reteče, 200 K; 119. Dva neimenovana, Gora pri Sodražici, 200 K; 120. Pavlin Jernej, profesor, Št. Vid nad Ljubljano, 200 K; 121. Dekliška Marijina družba v Trziču 200 K;

122. Dekliška Marijina družba v Selih pri Borovljah 200 K. — B. Zbirka Ozir Helena, Št. Andraž, 242 K; Meserko Ana, Ljubljana, 180 K; zbirka Male Marija, Podvranca, 153 K; Poteko Pankrac, Griže, 150 K; Kumer Karol, župnik, Prihova, 100 kron; neimenovan, Ljubljana, 100 K; zbirka Strupi Marijana, Prebačevo pri Kranju, 105 K; Marijina družba v Kresnicah 100 K; Poljak Martin, župnik, Sostro, 100 K; Krasnik Ana po Male Mariji 100 K; Žnidar Andrej, Hošnica, 100 K; mladeniška in dekliška Marijina družba na Selih pri Kamniku, 73 K; Guštin Antonija, Barkovlje pri Trstu, 68 K 40 vin.

(Dalje prih.)

6. Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska. Sv. Marija Frančiška. Od včeraj opoldne pa do danes opolnoči dobé v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožnovenska bratovščina, vsi verniki popolni odpustek pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu svečega očeta. Odpustki se lahko darujejo tudi dušam v vicah. Vrh tega udom rožnovenske bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — Popolni odpustek: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

13. Nedelja, Sv. Danijel in tovariši. Maternostvo preč. Device Marije. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 6. dan; b) udom bratovščine naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi.

15. Torek, Sv. Terezija. Popolni odpustek: a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, udom škapulirske bratovščine tudi v farnih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa kakor 3. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje sv. vere in po namenu sv. očeta.

19. Sobota, Sv. Peter Alkantarski. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 6. dan.

21. Ponedeljek, Sv. Uršula in tovarišice. Popolni odpustek udom bratovščine sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

23. Sreda, Sv. Janez Kapistran. Popolni odpustek tretjerednikom kakor 6. dan.

24. Četrtek, Sv. Rafael. Popolni odpustek udom družbe sv. Rafaela.

27. Nedelja, zadnja v mesecu. Popolni odpustek vsem, ki trikrat na teden skupno z drugimi molijo sv. rožni venec.

28. Ponedeljek, Sv. Simon in Juda. Popolni odpustek udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 15. dan.

GOSLI

mojstrskega izdelka, prvovrstno glasbilo, se kupi od zasebnikov. Dopise z natančno navedbo in ceno prosi

JACQUES FRANKL, DUNAJ,

Wildpretmarkt Nr. 2.

Za 14 dni na poskušnjo!

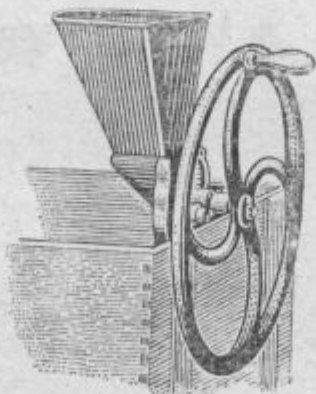
VAŠTVO!

Brzo-mlin za drobljenje „Agraria“ se pošlje za 14 dni na poskušnjo. Če niste z njim zadovoljni, ga lahko vrnete in prejmete Vaš denar nazaj.

Točna dobava, samo dokler je kaj zaloge.

Cena 185 K

z zamahnim kolesom. — Poštnina in zavojnina se računata posebej.

NAROCILNICA.

(Izrežite, izpolnite razločno, vložite v koverto in tako odpošljite, ker je pošiljanje možno, samo dokler je še kaj zaloge)

Tvrđki CAM. PLANER, DUNAJ II, PRATERSTRASSE 47.

Naročam Vaš brzo-mlin za drobljenje „Agraria“ za K 185 — po povzetju in si pridržim pravico, da stroj tekom 14 dni vrnem, ako ne bi dobro deloval.

Ime: _____

Kraj: _____

Zadnja pošta: _____

Drobilni brzo-mlin „AGRARIA“

je neravno najcenejši, pač pa najboljši in najtrpežnejši mlin za drobljenje, kar jih je — edini, ki melje pšenico, rž, koruzo, ječmen v želeni finosti. — Pogon jako lahak, 4 vrste mletja! Dobe se tudi nadomestni deli in se jih lahko izmenja.

CAM. PLANER, DUNAJ, II. PRATERSTR. 47.

Hčere dobrih družin

katere imajo samostanski poklic in se hočejo posvetiti božjemu Srcu Jezusovemu ter vzgoji ubogih zapuščenih otrok v misijonu v tu- in inozemstvu, se sprejmejo v karmeličanski samostan pod naslovom:

Karmeličanke božjega Srca Jezusovega Zagreb, Zaverska cesta 31, Hrvatsko.

500
kron

2977

Vam plačam, ako Vaših kurjih očes, bradavic in trde kože, tekom 3 dni skorenino, brez bolečin ne odpravi

Ria-Balsam. Cena lončku z jamstvenim pis-mom K 2-75, 3 lončki K 5-50, 6 lončkov K 8-50. Stotine zahvalnic in priznalnic. — **KEMENY, Kaschau (Kassa) I.**, poštni predal 12/668, Ogrsko.

Universal - ročni mlin

(Zakonito zavarovan)

Moj Universal-ročni mlin je izboren za mletje moka, dišav, sladkorja, kave, ovsen riža, orehov, pšenice, ječmena, ovsa, riž, koruze, riža itd. Ta mali mlin se je tekom vojne izborno obnesel in se lahko po-
stavlja za vsako vrsto mlevskega izdelka. Teža okoli 1 kg.

Cena K 24.—

Pošilja se z Dunaja proti predplačilu zneska po **generalnem zastopstvu**

Maks Böhnel Dunaj

IV. Margaretenstr. 27 odd. P. 57.

Za razprodajalce: Večji ročni mlini K 120.—, 160.— in 200.—; mlini za drobljenje kosti K 320, mlini za meso K 60.—, — Sadne preše K 20.—.

➡ **Prospekt zastop.** ⚡

Razširjajte „Bogoljuba“!

Ljudska posojilnica

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, v lastnem domu Miklošičeva cesta št. 6, za frančiškansko cerkvijo sprejema hranilne vloge vsak delavnik dopoldne od 8—1 in jih obrestuje po

➡ **4 1/4%** ➡

brez odbitka rentnega davka, katerega plačuje zavod sam za svoje vložnike, tako, da dobe le-ti od vsakih 100 kron čistih 4 krome 25 vinarjev na leto.

Vloge v „Ljudski posojilnici“ so popolnoma varno naložene, ker posojilnica daje denar na varna posestva na deželi in v mestih.

„Ljudska posojilnica“ sprejema vloge tudi po pošti in daje za njih vplačilo na razpolago poštna položnice. Sprejema tudi vloge na tekoči račun ter daje svojim zadružnikom posojila proti vknjižbi z amortizacijo ali brez nje, na osebni kredit (proti poroštvu) in zastavi vrednostnih papirjev. Menice se eskomptujejo najboljšje.

Rezervni zakladi znašajo nad en milijon kron.

Stanje hranilnih vlog je bilo koncem leta 1917 nad 34 milijonov kron.